PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 21 (164) NOIEMBRIE 1965 — Anul XVIII

23,5 pe 200 m

FELICITĂRI IOANEI PETRESCU

a treia sprinteră a Europei!

(CITIȚI REPORTAJUL DIN INTERIOR)

Foto: PAUL ROMOȘAN

RUGBI

Corespondență specială din Paris: XV-le FRANȚEI SE PREGĂTEȘTE PENTRU JOCUL CU ROMÂNIA

NOUTĂȚI PRIVIND ECHIPA NOASTRĂ

FOTBAL

În acest număr vă prezentăm echipa ȘTIINȚA TIMIȘOARA

Ultimele confruntări

Impresii din Mexic

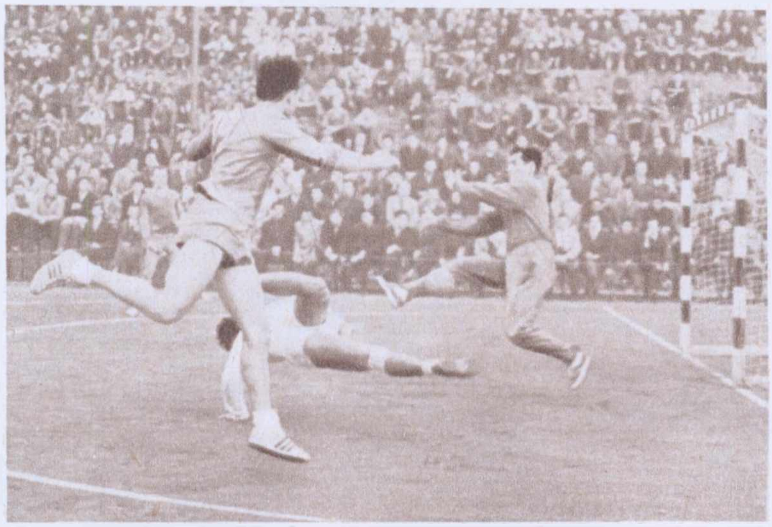
FLOYD PATTERSON: „Cassius, ia-ți rămas bun de la titlu!"

Nr. 22 AL REVISTEI «SPORT» VA APARE LA 28 NOIEMBRIE PENTRU A PREZENTA CITITORILOR NOȘTRI FOTOREPORTAJUL MECIULUI DE FOTBAL ROMÂNIA-PORTUGALIA.

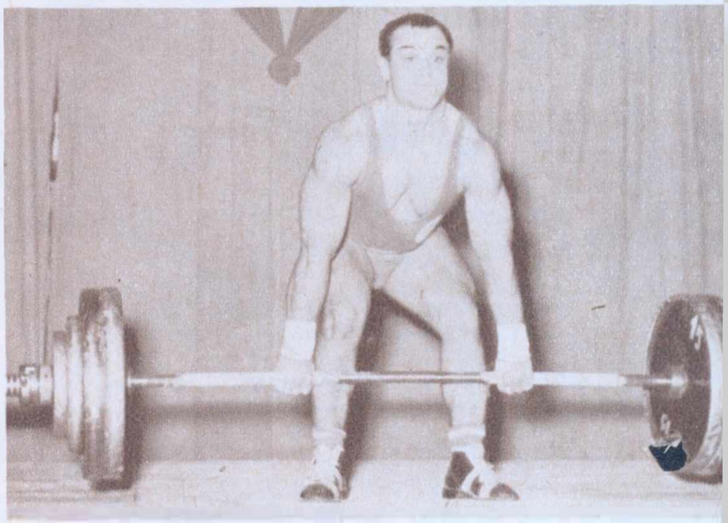

S-a dat startul in noua ediție a C.C.E. la baschet. Campioana țării noastre — Dinamo București — intilnește formația turcă Fenerbahce-Istanbul. Fotografiile vă înfățișează cele două echipe. Sus — Dinamo (de la stinga la dreapta): Negoiță, Spiridon, Viciu, Albu, Antonescu, Dragomirescu, Scorțescu, Visner, Kiss, Novac, Giurgiu, Cernea și antrenorul Dan Niculescu. În dreapta — Fenerbahce Istanbul, «cinciul» de bază: Poyrazoglu (1,96 m) și Kabaner (1,98 m) — rindul de sus; Yalciner (1,75 m), Baturalp (1,77 m) și Esel (1,78 m).

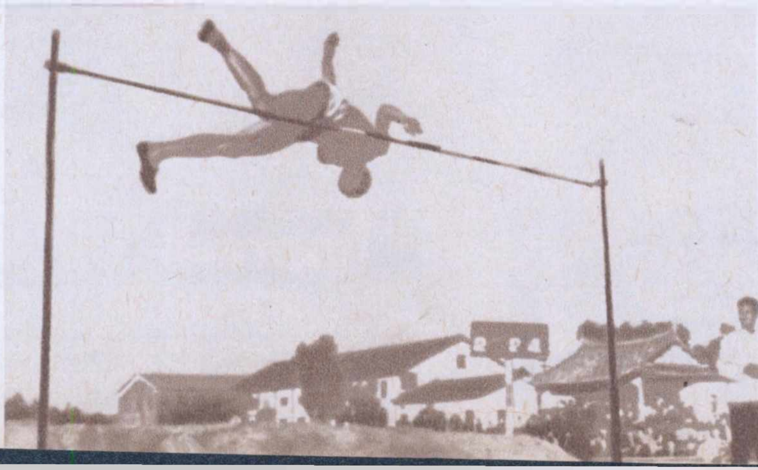
Tradiționalul duel **handbalistic dintre echipele Dinamo București și Steaua, servit ca... desert spectatorilor la sfirșitul turului campionatului, s-a rezolvat și de data aceasta prin victoria dinamoviștilor. Formația noastră campioană a ciștigat cu 13—11 (3—6) trecind insă prin mari emoții, handbaliștii militari conducind majoritatea partidei uneori cu trei, patru sau chiar cinci puncte. Finalul a aparținut in exclusivitate invingătorilor care au terminat astfel neinvinși prima jumătate a campionatului.**

În fotografie: **Un atac la poarta echipei Steaua. Dinamovistul Lucian Popescu a tras splendid prin evitare, dar portarul militar Georgescu a salvat in ultimă instanță.**

Campionul și recordmanul țării noastre, Fiți Balaș, se apropie incet, incet de 400 de kilograme. Pentru un halterofil de categoria ușoară, obținerea unei asemenea performanțe constituie fără indoială o afirmare pe plan mondial. Recent, la campionatele pe echipe, Balaș a obținut două recorduri republicane: 395 kg la total și 132,5 kg la impins. Ulterior, la Chișinău, Fiți Balaș a corectat din nou recordul țării la impins, urcindu-l la 136 kg! Sperăm ca in scurt timp să consemnăm și alte recorduri ale tinărului nostru campion.

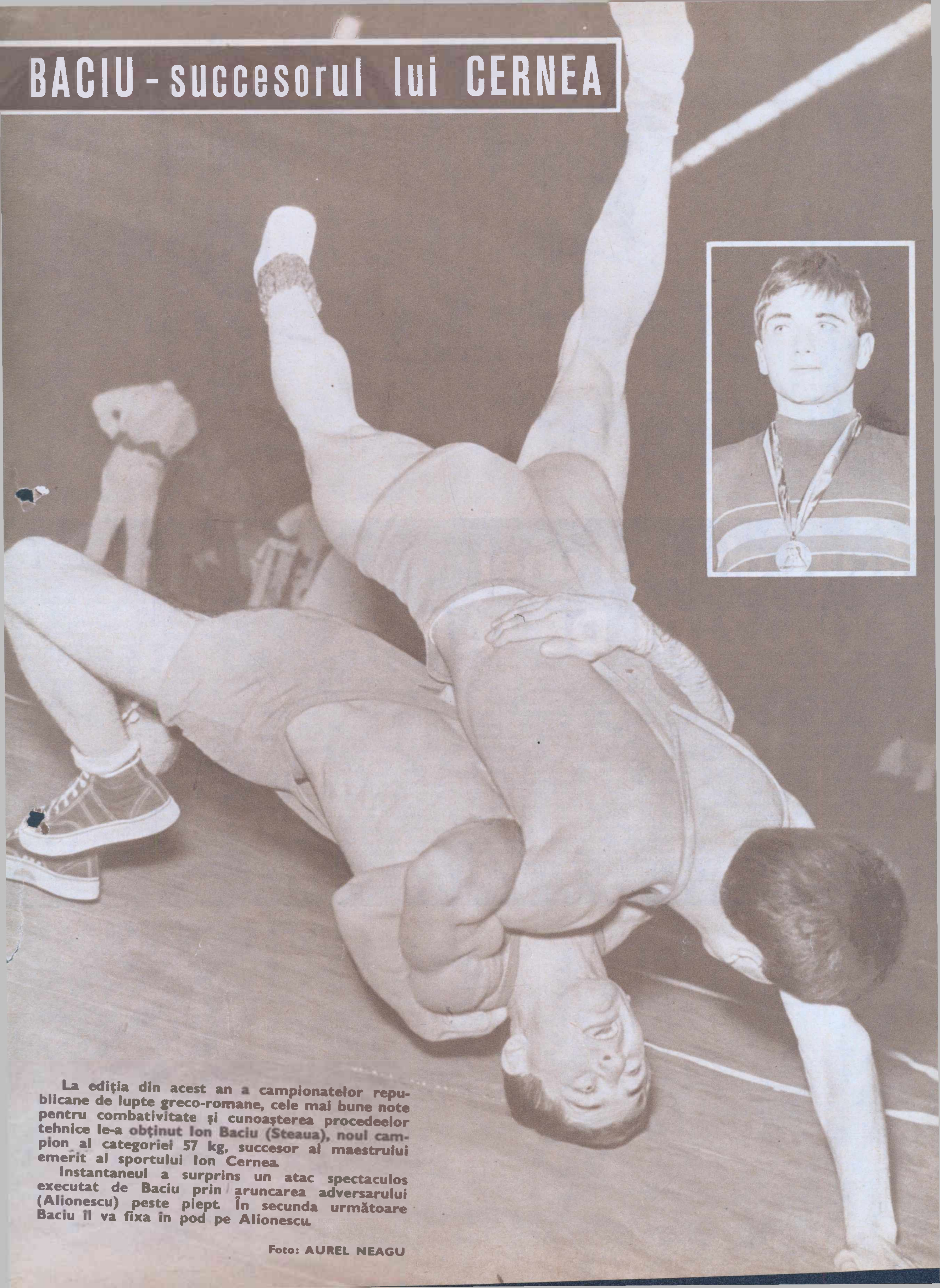
Cu prilejul unui concurs atletic desfășurat in provincia Fuchien din R.P. Chineză, campionul național la săritura in înălțime Ni Chin-Chin a trecut ștacheta ridicată la 2.24 m, ceea ce constituie a doua performanță mondială din toate timpurile.
În fotografie: *momentul recordului.*

UN GOL DE AUR! **Grație acestui gol (al doilea in meciul R.F. Germană-Suedia 2—1 la Stockholm), echipa de fotbal a R.F. Germane va pleca la Londra, pentru turneul final al campionatului mondial, in detrimentul Suediei. În fotografia noastră, momentul golului. În mijlocul careului, la pămint, autorul «golului de aur» Uwe Seeler, pe care il puteți revedea in pagina a 11-a a revistei noastre.**

BACIU - succesorul lui CERNEA

La ediţia din acest an a campionatelor republicane de lupte greco-romane, cele mai bune note pentru combativitate şi cunoaşterea procedeelor tehnice le-a obţinut Ion Baciu (Steaua), noul campion al categoriei 57 kg, succesor al maestrului emerit al sportului Ion Cernea.

Instantaneul a surprins un atac spectaculos executat de Baciu prin aruncarea adversarului (Alionescu) peste piept. În secunda următoare Baciu îl va fixa în pod pe Alionescu.

Foto: AUREL NEAGU

Scurt ghid al unei EXPOZIȚII DE IARNA

Pentru dumneavoastră, stimati cititori, care asteptati nerăbdători vernisajul expozitiei lui Mos Gerilă, cu crizanteme de gheață, obraji imbujorați de ger si covor pufos de nea, am iesit în intimpinarea «înfriguratului maestru», ca să aflăm cu o clipă mai devreme noutățile pe care le va prezenta in sectorul rezervat sportului.

Bucurati-vă! În saloanele cu bolți de cer ale marii expozitii au fost aranjate cu mult gust si migală atitea exponate noi si de mare interes, incit simpla lor catalogare ne-a răpit o bună bucată din timpul afectat vizitei noastre la galeriile de «artă sportivă» «Sinaia», «Predeal», «Brasov» și «Poiana Brasov», care sint gata să-si primească vizitatorii.

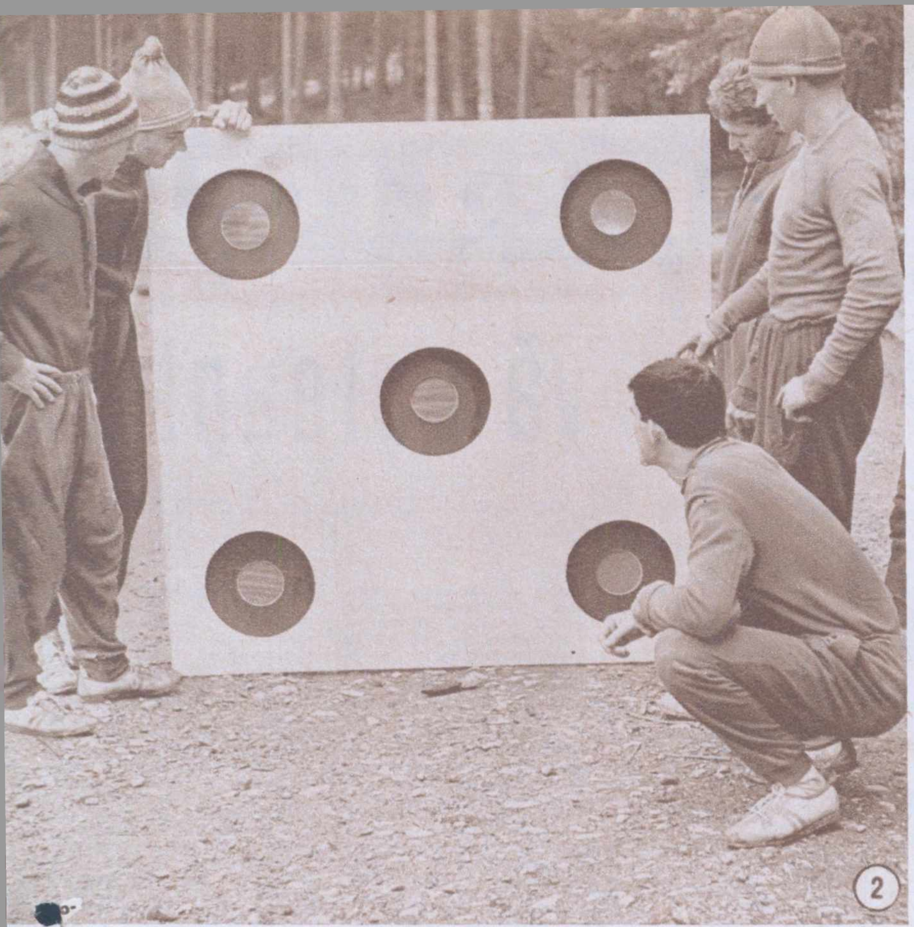
În urmă cu trei ani ati admirat pentru prima oară tabloul noului teleferic montat să deservească portiunea greu accesibilă: cota 1 400 — virful Furnica. În prezent la pretioasa instalatie se lucrează ca să i se adauge o alta, de o exceptională utilitate: un schi-lift care va deservi două trasee importante. Primul, cu startul din fata cabanei Virful cu Dor, ocolește cabana pe partea dreaptă și urcă pină deasupra statiei telefericului, la virful Furnica. Al doilea, cu plecarea din acelasi punct, ocoleste cabana pe partea stingă, peste valea Zgarburei si urcă la Virful cu Dor. Telefericul si cablurile celor două schi-lifturi, de 400 si respectiv de 360 m, ii vor conduce pe schiorii de performantă, ca si pe numerosii schiori amatori, spre pirtiile mult solicitate din Bucegi: Valea lui Carp, Virful cu Dor, Scindurari, Valea Papagalului si altele.

Tot la Sinaia a mai fost deschisă, prin defrisare, o pirtie de schi în punctul denumit «tirul cu porumbei». Noua pirtie, amplasată chiar in mijlocul frumoasei statiuni, măsoară 350 m si are 65 m lătime, cu o diferentă de nivel de 60 m. Ceea ce o va face insă să fie deosebit de solicitată, mai ales de către elevii scolii sportive (cu profil de schi) din localitate, ca si de restul tineretului sinăian, este dotarea pirtiei cu un schi-lift special, precum si cu o trambulină cu o putere de aruncare de 25—30 m.

O altă noutate pe care o veti întilni la Sinaia la apropiata «expozitie de iarnă» vizează si pirtia de bob. Aceasta, în partea ei superioară, a fost lungită cu incă 200 m, astfel incit ea măsoară in prezent 1 680 m si are 13 viraje. Peretii pirtiei au fost îmbrăcati complet in mantinele de lemn și, partial, zidărie. Unele viraje au fost corectate, iar pentru buna vizionare a intrecerilor s-au deschis drumuri de acces si spatii speciale pentru spectatori. Acum se asteaptă doar zăpada si gerul, pentru ca pirtia să poată fi inghetată. Dar, chiar si fără ger si zăpadă, în Sinaia boburile au început coboririle de antrenament. Boberii nostri fruntasi (I. Panturu, Al. Oancea, C. Co[illegible]cu, Gh. Stoica, Tr. Făcălet, V. Răsca[illegible]u), manevrind fiselele boburilor cu rotile, străbat șoselele in pantă ale Sinaiei cu viteze ametitoare. În februarie, la Sinaia va avea loc de altfel si un concurs international,

pentru care sportivii nostri vor să fie bine pregătiti.

Si acum, Predealul. Si el plin de noutăti, dintre care, deocamdată, vă vom dezvălui doar două. La pîrtia dată în folosintă anul trecut pe Clăbucet (o dată cu noul teleferic) s-au mai adăugat alte două noi pîrtii (pentru slalom urias si slalom special) de aproximativ 1 000 si respectiv 400 m. Si tot în Predeal a fost construit, de data aceasta pentru biatlonisti, un poligon de tir dotat potrivit ultimelor cerinte ale tehnicii. De altfel, biatlonistii, pe care i-am intîlnit la Predeal pregătindu-se în vederea campionatului mondial, au si receptionat poligonul, antrenindu-se concomitent si pentru probele de schi. Gh. Vilmos, Gh. Cimpoia, N. Bărbăsescu, C. Carabela, Gh. Bădescu, I. Teposu, M. Stoian parcurg zilnic zeci de kilometri pe schiuri cu... rotile si se antrenează pentru tir aproape tot atît de intens ca si trăgătorii specializati.

La Brasov noutătile abundă. Orasul, împreună cu „Poiana" însorită de care este indisolubil legat, formează „pavilionul principal al expozitiei". Pe Postăvar s-au mărit pîrtiile de schi. Lîngă hotelul din Poiana se amenajează o nouă pîrtie de schi, care va fi dotată si ea cu un schi-lift. Vechiul drum de acces în Poiana va purta o tăbliță cu mentiunea: exclusivitate pentru schiori si săniuțe. Schi-liftul de pe Kanter a fost în sfîrsit terminat. Pîrtia Sulinar, la sosire, a fost lărgită si nivelată, fiind prevăzută în prezent cu un platou de frînare. Si acestea sînt doar cîteva dintre noutătile Brasovului si Poienei. Schiorii localnici, Ilona Miclos — detinătoare a 30 de titluri de campioană a țării, K. Gohn — restabilit complet după accidentul suferit la picior, Mihaela Casapu — în care se întrezăreste succesoarea Ilonei, Dorin Munteanu, Gh. Bălan, Virgil Brenci si toti ceilalti schiori fruntasi brasoveni pot fi găsiți oricînd la datorie, antrenîndu-se cu un elan sporit pentru a putea face fată onorurilor de gazde la vernisajul apropiatei „expozitii a iernii".

GH. STEFĂNESCU

ÎN FOTOGRAFII:

1. Ilona Miclos în antrenament pentru stabilirea pozitiei de coborîre. În stînga ei Mihaela Casapu, iar în dreapta, Virgil Alexandrescu si antrenorul Gheorghe Rosculet.

2. Noua tintă de tir a biatlonistilor în proba de stafetă. În cele 5 spatii de ochire se montează baloane. Ratarea spargerii unui balon obligă concurentul să facă, pe schiuri, un tur de penalizare în jurul stadionului...

3. ...Iată si motivul antrenamentului intens de tragere. De la stînga la dreapta: Bădescu, Vilmos, Stoian, Teposu, Cimpoia si Bărbăsescu. În spate, antrenorul Valeriu Panturu.

4. Pînă la căderea zăpezii, antrenament pe schiuri cu rotile. În imagine, biatlonistii: Vilmos, Cimpoia, Carabela.

5. Pîrtia de bob în asteptarea ghetii.

6. Pînă la căderea zăpezii, boberii — în cazul nostru Alexandru Oancea — la fisele si Constantin Cotacu — pe post de frînar — au pus în actiune boburile cu rotile.

Sportivi, MEXICUL vă așteaptă!

de prof. CORNELIU FLORESCU

Ciudad de Mexico, amfitrioana viitoarelor Jocuri Olimpice de vară, aflîndu-se la o altitudine de peste 2 200 de metri, va ridica în pregătiri o problemă nouă, și anume aclimatizarea. Fără îndoială că aceasta îi va afecta numai pe sportivii străini, care vor veni «de jos». De aceea, organizatorii s-au grăbit să le dea viitorilor oaspeți prilejul de a studia «cu mînă proprie» problemele aclimatizării, invitîndu-i chiar din primul an al ciclului olimpic la «Săptămîna sportivă internațională», care a cuprins întreceri la șase ramuri de sport: atletism, box, ciclism, gimnastică, natație și scrimă.

La această acțiune a participat și o delegație din țara noastră — Constantin Bloțiu (atletism), Nicolae Giju (box), Ecaterina Iencic (scrimă) — însoțită de semnatarul acestor rînduri.

Redacția revistei SPORT mi-a solicitat pentru cititorii săi cîteva impresii și imagini din această călătorie în Mexic...

*

Fiind vorba de cîteva «impresii» și, în mod special, de «primele» impresii, rog ca ele să fie primite ca atare, îndeosebi cele legate de concluziile ce vor reieși abia după prelucrarea datelor culese cu această ocazie și din confruntarea lor cu alte cercetări efectuate în țară și peste hotare.

Țin să arăt, de la început, că «prima săptămînă sportivă internațională», inițiată ca o acțiune restrînsă, cu o participare modestă, a căpătat în realitate o amploare deosebită, atît prin dublarea numărului de delegații străine, cît și prin «greutatea» numelor participanților, fie sportivi, fie specialiști.

MEXICUL...

...este o țară întinsă (de la Nord și pînă la Sud — pe șosea — sînt 5 100 de kilometri, adică mai mult decît distanța care desparte Europa de America de Nord), cu o suprafață de aproape 2 000 000 de kilometri patrați, din care o treime este acoperită de păduri, 44% se pretează pentru creșterea vitelor, iar 10% — numai — pentru agricultură. În prezent, populația țării este de 39 000 000 de locuitori (din cauza marii natalități populația va ajunge în anul Jocurilor Olimpice la 44,5 milioane, potrivit calculelor făcute de specialiști).

Capitala — Ciudad de Mexico — numără peste 5 000 000 de locuitori. În țară funcționează 33 000 de școli primare, 1 950 de licee și 29 de universități. La capitolul presă statisticile indică un număr de 270 de ziare și reviste. Traficul este asigurat, terestru, pe cei 25 000 de kilometri de cale ferată și 54 000 de kilometri de șosea. Mexicul este țara trestiei de zahăr, a bumbacului, a argintului și a multor alte bogății (dintre ele multe încă neexploatate)...

...Mexicul! ...Multe «tortillas» (un gen de foaie de clătită, făcută din făină de porumb și de grîu, care înlocuiește în alimentația mexicanului pîinea și, respectiv, mămăliga), mulți «mariachis» (cîntăreți ambulanți care improvizează în orice condiții concerte în ritm drăcesc, pentru toate gusturile), multe soiuri de «chile» (o zeamă foarte iute, preparată din ardei, nelipsită de la nici o mîncare mexicană, uneori întrebuințată chiar și la consumarea portocalelor).

În zilele petrecute în această parte a lumii, mi-am dat seama că poporul mexican este foarte ospitalier, vioi, dornic de viață, cu foarte mulți copii (în fiecare familie — circa 10—15 copii).

SPORTUL MEXICAN

Pînă la apariția hotărîrii de a organiza viitoarele Jocuri Olimpice, sportul mexican era reprezentat, pe de o parte, de sportul profesionist (în centru fiind base-ball-ul și boxul), iar pe de altă parte, de sportul practicat ca divertisment de o pătură foarte restrînsă — avută — a populației. Hotărîrea de a organiza viitoarele Jocuri a ridicat în fața Comitetului Olimpic Mexican și problema prezentării cît mai bune a sportivilor țării (mexicanul este un om mîndru, mîndru de tot ce are țara lui, și ar dori ca acest lucru să se vadă și pe terenurile de sport). Neavînd specialiști în sportul de performanță, C.O.M. a apelat la străini, astfel că, în prezent, activează, ocupîndu-se de loturile reprezentative, un număr de 14 antrenori de peste hotare, printre ei dr. Gabriel Cherebețiu, antrenorul echipelor de volei.

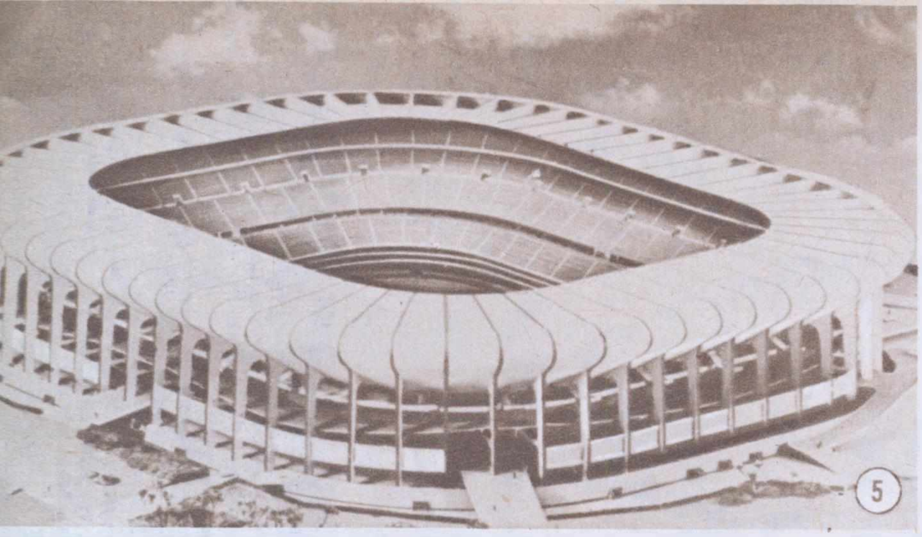
În contrast cu valoarea scăzută a sportului amator mexican este situația bazelor sportive din orașul Ciudad

ÎN FOTOGRAFII:

1. Ciudad de Mexico — vedere din avion
2. Una din piramidele mexicane, mult admirată de turiști
3. Coatlicue — zeița fertilității
4. Frescă de marele artist progresist mexican Squeiros
5. Stadionul Aztec pe care se vor disputa viitoarele Jocuri Olimpice din 1968.

de Mexico. Acestea sînt și numeroase, și foarte bine utilate. Iată cîteva cifre: 870 de terenuri de baschet, 830 de terenuri de fotbal, 115 bazine de înot, 46 de săli pentru lupte libere și greco-romane, 28 de săli pentru gimnastică, 18 terenuri de atletism etc.

Pentru a satisface nevoile competiționale ale viitoarelor Jocuri Olimpice, în afară de lărgirea și completarea bazelor existente și în funcțiune, organizatorii și-au înscris pe agenda lor patru mari obiective: construirea unui palat al sporturilor, construirea satului olimpic, mărirea capacității stadionului Ciudad Universitaria pînă la 100 000 de locuri, lărgirea și lungirea canalului Xochimilco (locul de disputare a întrecerilor de canotaj).

Organizatorii și-au propus — ca o chestiune de onoare — ca pînă în 1968 să dispună de un număr de baze sportive care să permită fiecărei delegații, să se poată antrena pe ramură de sport, «la ce oră dorește».

Iată principalele baze sportive complexe din orașul Mexic: Ciudad Universitaria (Orașul Universitar), Ciudad deportiva (Orașul sportiv), Ciudad de los deportes (Orașul sporturilor), Estadio Azteca (Stadionul Aztec), Centro deportivo Chapultepec (Centrul sportiv Chapultepec), Centro olimpico mexicano, Arena Mexico etc.

Pînă în prezent nu s-a stabilit unde urmează a se construi satul olimpic. El va avea o capacitate de 10 000 de locuri, iar organizatorii promit că la amplasarea lui se va ține seama și de faptul ca de la el și pînă la cea mai depărtată bază sportivă să nu fie nevoie de o călătorie cu autocarul mai lungă de 30 de minute.

SĂPTĂMÎNA SPORTIVĂ

Deși nu toți sportivii de renume mondial au fost prezenți la întrecerile din cadrul săptămînii sportive internaționale, din comportarea celor prezenți s-a desprins concluzia generală că aclimatizarea începe să devină o problemă reală și acută, care trebuie să-și găsească rezolvarea corespunzătoare, începînd cu probele ale căror eforturi specifice depășesc un minut și jumătate. Într-adevăr, valoarea performanțelor a scăzut matematic, odată cu lungirea efortului specific, și — lucru curios — chiar și în cazurile în care sportivii au avut anterior un anumit stagiu de pregătire la altitudine (sportivii francezi și alergătorul fondist tunisian Mohamed Gammoudi — locul II la J.O. de la Tokio — s-au pregătit, într-un cantonament de două săptămîni, la Fort Romeu, la peste 1 900 de metri altitudine, în munții Pirinei, în plus, au sosit cu zece zile mai devreme în orașul Mexic): Gammoudi a cîștigat probele de 5 000 m și 10 000 m, realizînd performanțe cu circa un minut și, respectiv, trei minute sub posibilitățile sale în alergările de la șes.

HIHU! HIHU!

«Hihu» reprezintă pronunțarea în limba spaniolă a numelui boxerului român Giju. Prin maniera de a boxa, Giju și-a atras simpatia unanimă a spectatorilor și a ziariștilor mexicani. În special, în întîlnirea finală, în limitele categoriei cocoș, cu boxerul de culoare Fermin Espinoza din Cuba, toată «sala» scanda «Hihu!», «Hihu!», ceea ce a făcut să nu simțim așa de mult depărtarea de casă. La terminarea meciului final, cînd s-a anunțat victoria boxerului român, întreaga sală, în picioare, scanda «Hihu!», «Hihu!». A urmat festivitatea de premiere, Giju a primit medalia de aur, după care am plecat la hotel. Revenirea asupra deciziei s-a făcut ulterior, după plecarea noastră, iar noi am aflat de acest lucru abia a doua zi din ziare. Maniera de a proceda a federației de box mexicane nu a fost prea elegantă. De altfel, cu toate că am mai rămas în Mexic încă patru zile, nu a venit nimeni din partea federației să ne anunțe oficial de schimbarea deciziei și să-i ceară boxerului român să înapoieze medalia de aur.

Scrimera Ecaterina Iencic s-a comportat și ea bine. În compania unor adversare de valoare, lipsită de pregătire la altitudine, ea a obținut totuși locul trei, după sovietica Gorohova (campioană mondială) și mexicana Pilar Roldan (clasată pe locul patru la J.O. de la Roma).

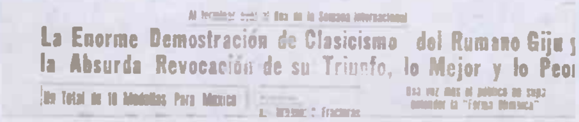
De pe urma lipsei de pregătire la altitudine, cel mai mult s-a resimțit alergătorul român Constantin Bloțiu, care a concurat la proba de 1 500 m plat.

*

Întorcîndu-se în patrie, mica noastră delegație (primii sportivi români care au concurat în Mexic) va împărtăși învățămintele acumulate acolo, în cele două săptămîni cît a durat deplasarea, va încerca, prin povestiri și fotografii, să-i facă pe sportivii viitoarei Olimpiade să trăiască și ei, încă de pe acum, frumusețile Mexicului. Piramidele din Teotihuacan, muzeul de antropologie din Ciudad de Mexico și încîntătoarea stațiune climaterică pe coasta Pacificului — Acapulco — nu pot fi uitate nicicînd.

MEXICUL MERITĂ DIN PLIN SĂ FIE VĂZUT! Aceasta este o invitație pentru sportivii români de a se angaja într-o pregătire serioasă, care să le dea ocazia, apărînd culorile sportive ale patriei la Jocurile Olimpice din 1968, să vadă lucruri pe care, ca și mica noastră delegație, nu le vor mai putea uita niciodată.

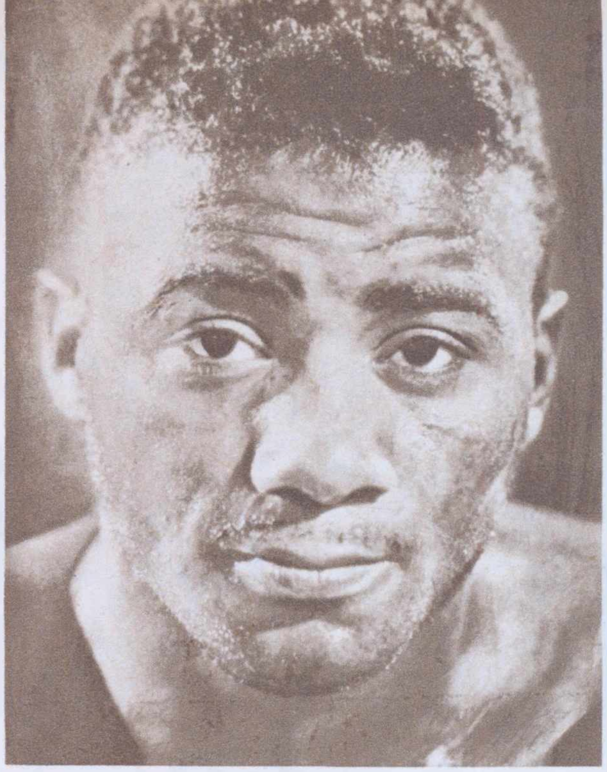

La Enorme Demostración de Clasicismo del Rumano Giju y
la Absurda Revocación de su Triunfo, lo Mejor y lo Peor

Un Total de 10 Medallas Para Mexico

Și acum două imagini sportive. **Sus: Nicolae Giju** — cel mai aplaudat boxer al finalelor. **Stînga:** tunisianul **Gammoudi**, învingător în probele de fond. În planul al doilea — australianul **Ron Clarke,** care a resimțit din plin altitudinea.

ÎN PREAJMA DERBIULUI DE LA LAS VEGAS

PATTERSON:

„Cassius, ia-ți adio de la titlu!"

Contrar obiceiului, Floyd Patterson a hotărît să vorbească înaintea duelului său din 22 noiembrie de la Las Vegas.

În momentul de față, în centrul atenției amatorilor de box se află apropiata întîlnire dintre fostul campion mondial Floyd Patterson și... degradatul suveran al ringului, Cassius Clay.

Partida stîrnește un ecou deosebit. Înaintea derbiului de la Las Vegas, am considerat interesante cele spuse de Floyd Patterson într-un interviu acordat cunoscutului specialist de box Jack Maon. Iată ce a declarat printre altele Floyd Patterson:

«Mulți dintre amatorii de box care s-au hotărît să călătorească pînă la Livingstone pentru a urmări duelul Lyston — Clay s-au întors dezamăgiți, deoarece au văzut boxul profesionist în agonie. Foarte mulți au fost tentați să declare că meciul a fost aranjat.

...Consider că întîlnirea mea cu Clay va fi una dintre acelea pe care publicul spectator o dorește din toată inima. Reprezentanții celei de a 7-a forțe au trecut la ofensivă, făcînd o reclamă extraordinară întîlnirii. Printre multele păreri în legătură cu acest meci se ventilează și aceea că salvarea boxului poate fi legată și de hotărîrea mea de a cuceri pentru a treia oară titlul mondial.

Eu l-am respectat în mod deosebit pe Clay, însă acest respect față de el — ca om — a încetat din momentul în care el s-a alăturat mișcării religioase «Musulmanii negri» și mai ales de cînd această mișcare l-a ajutat să cucerească titlul de cel mai bun boxer din lume. Curios însă, în minte îmi revine des ideea că în timpul meciului meu cu Clay s-ar putea comite un asasinat în ring! **În timp ce noi doi vom lupta cu disperare în ring, s-ar putea ca din depărtare să pornească un glonț care să-l nimerească pe Clay sau să mă lovească pe mine. Nu se știe niciodată de ce anume sînt în stare fanaticii religioși. Se spune că ei l-au ținut în șah și pe Sonny Liston și că acesta din urmă a fost obligat să «cedeze» meciul înainte de... limită în duelul său cu Clay.**

Avînd în vedere toate amenințările, sînt convins totuși că voi fi primul om din istoria boxului care va reuși să cucerească pentru a treia oară titlul de cel mai bun boxer profesionist la categoria grea. Cassius, ia-ți adio de la titlu! Încrederea aceasta în forțele proprii are mai multe motive. Iată cîteva dintre ele:

1. Se vorbește, s-a scris și se scrie și acum foarte mult despre «bărbia mea de sticlă». Adversarii mei susțin că bărbia mea nu este în stare să suporte o lovitură mai puternică. Ultima mea întîlnire cu Chuvalo, însă, mi-a adus liniștea și încrederea. Am schimbat cîteva lovituri extraordinar de dure, după care eu am rămas stăpîn în ring și pe situație.

2. În ceea ce privește partida cu Clay, încă de pe acum îmi este foarte clar ce trebuie să fac în ring. Adversarul meu are lovitură puternică, dar sînt convins că eu lovesc mai bine decît el. De asemenea, am o experiență mult mai mare decît Clay, și acest fapt este un element esențial, care trebuie să hotărască rezultatul luptei.

3. Boxez de 13 ani. Am avut în ring cei mai diferiți adversari: solizi, mici de statură, cu cele mai diferite stiluri. Clay boxează numai de 5 ani ca profesionist și pînă acum nu s-a găsit niciodată într-o situație grea. Totul i-a mers în plin. Unul din defectele sale este obiceiul de a-și lăsa în jos mîinile după o lovitură dată. Are în schimb un joc de picioare excepțional. Mîinile mele sînt însă, mai repezi. Cred că valoarea lui Clay este supraestimată.

Foarte mulți m-au întrebat de ce mai boxez. Nu cumva este vorba de bani? Nu. Nu e vorba de bani. Iubesc boxul și trăiesc pentru el. În momentul de față sînt tot atît de îndrăgostit de ring ca și atunci cînd am cucerit pentru prima dată «mănușa de aur» în campionatul S.U.A. (n.t. competiție rezervată amatorilor). Doresc din toată inima să recuceresc titlul prin luptă dreaptă, chiar de la Cassius Clay. Este în joc prestigiul meu personal».

Pe marginea celor declarate de Floyd Patterson ni se pare foarte interesantă și declarația lui Nat Fleischer, cel mai cunoscut comentator de box din lume, redactor șef al revistei americane «Ring-Magazine»:

«Sînt sigur că această partidă le va depăși pe toate celelalte de pînă acum din punct de vedere al spectaculozității și al emoțiilor pe care, cu siguranță, le va provoca. Un pronostic? Patterson este înțelept, Clay foarte isteț; Patterson are foarte multă experiență, Clay — reflexe fenomenale și o viteză nerverosimilă. Cred că cele mai multe șanse le are Clay. În primul rînd pentru că este mai tînăr și mai rezistent».

ȘTIINȚA TIMIȘOARA

Rîndul de sus, de la stînga la dreapta: Constantin VORONCOVSCHI (antrenor principal), Simion SURDAN (fundaș, 25 de ani, 1,75 m, 72 kg, 7 internațional Tineret, 15 internațional Juniori, 3 ani vechime în echipă, student I Medicină), Viorel PETROVICI (fundaș, 20 de ani, 1,77 m, 68 kg, 5× J, 4 ani, II Fizică), Gheorghe ROMAN (fundaș, 18 ani, 1,87 m, 78 kg, 4 ani, I I.C.F.), Petre POPA (portar, 23 de ani, 1,75m, 74 kg, 3 ani, II Mecanică), Ludovic SICLAI (portar, 29 de ani, 1,80 m, 80 kg, 3×J, 1 an, tehnician), Petre ARDELEANU (portar, 18 ani, 1,73 m, 70 kg, 3 ani, II Chimie), Zeno TURCAN (fundaș, 29 de ani, 1,80 m, 80 kg, 8 ani, inginer agronom), Ilie MOROVAN (înaintaș, 19 ani, 1,72 m, 67 kg, 4 ani, II I.C.F.), Petre SPERIOSU (mijlocaș, 20 de ani, 1,63 m, [illegible] kg, 5 ani, III Agronomie), Ion IONESCU (antrenor secund).

Rîndul de jos, [illegible] Dimitrie LONCER (înaintaș, 19 ani, 1,77 m, 65 kg, 3 ani, II Chimie), Tiberiu LAURENȚIU (înaintaș, 21 de ani, 1,69 m, 69 kg, 1 an, I Mecanică agricolă), Gheorghe COTORMANI (înaintaș, 22 de ani, 1,77 m, 69 kg, 2 ani, II Construcții), Alexandru GRIZEA (mijlocaș, 19 ani, 1,74 m, 69 kg, 1×J, 1 an, I I.C.F.), Mircea POPA (înaintaș, 22 de ani, 1,81 m, 78 kg, 5×J, 4 ani, V Mecanică), Virgil MIHĂILĂ (înaintaș, 23 de ani, 1,77 m, 71 kg, 8×J, 3 ani, II Chimie), Iosif LERETER (înaintaș, 32 de ani, 1,83 m, 79 kg, 1×A, 4×B, 10 ani, inginer mecanic), Emanoil MIȚARU (înaintaș, 26 de ani, 1,72 m, 69 kg, 9 ani, profesor de istorie). Din fotografie lipsesc: Mircea RĂCELESCU (fundaș, 22 de ani, 1,74 m, 74 kg, 11×T, 5×J, 6 ani, IV Construcții) și Petre REGEP (înaintaș, 18 ani[illegible],73 m, 68 kg, 2×J, 5 ani, I Construcții).

Foto: AUREL NEAGU

SPORT

CALEIDOSCOP TIMIŞOREAN

E GREU SĂ SPUI ADIO FOTBALULUI

Da, e greu să spui adio unei mari pasiuni. Iată instantaneul frumoaselor aduceri aminte, luat pe gazonul stadionului 1 Mai din Timişoara. Între tribunele goale, cîţiva din cei care le-au făcut să ovaţioneze la meciuri (de la stînga la dreapta): Boroş, Curcan, Corbuş, Popescu, Tănase, Andreescu, Sepi Grazian, Dee, Gîrleanu.

Moment de... relaxare

Antrenamentul-şcoală al echipei Ştiinţa Timişoara s-a terminat. Antrenorul principal Voroncovschi (în picioare, stînga; dreapta — antrenorul secund Ionescu) face... critica execuţiilor tehnico-tactice. Aceleaşi greşeli duc la acelaşi final: după promovare în categoria A, Siderurgistul a învins Ştiinţa cu 3—2, iar acum, în campionat, gălăţenii şi-au apropiat din nou victoria în intîlnirea cu studenţii timişoreni (5—2). Înlăturînd greşelile, adică respectînd indicaţiile tehnico-tactice, Ştiinţa Timişoara va putea trăi cu mai multă plăcere momentele de... relaxare.

SCURTĂ ISTORIE

● Echipa Ştiinţa Timişoara a retrogradat de trei ori din categoria A (1953, 1959, 1964) şi a promovat imediat în anul următor. Aceste «căderi» din 6 în 6 ani îşi au două explicaţii: a) după terminarea studiilor superioare, jucătorii au părăsit echipa, transferîndu-se sau renunţînd definitiv la ghetele cu crampoane; b) cei plecaţi nu au putut fi înlocuiţi cu elemente de la început corespunzătoare pentru categoria A, deoarece nu a existat o preocupare suficientă pentru asigurarea unui fond de rezervă.

● În prezent secţia de fotbal a clubului Ştiinţa Timişoara posedă o pepinieră de prima mînă. De aici au fost promovaţi în echipa întîi jucătorii Petrovici, Roman, Speriosu, Morovan, Regep şi Loncer.

● Mulţi dintre jucătorii care s-au consacrat la Ştiinţa Timişoara au marcat un declin parţial după ce s-au transferat. Cîteva exemple: Dinulescu, Manolache, Remus Lazăr, Ciosescu, Uţu, Cădariu, Brînzei, Zbircea, Florescu, Retezan.

● Multe colective de muncă se mîndresc azi cu oameni care, pe vremea studenţiei, au apărat culorile sportive ale echipei de fotbal Ştiinţa Timişoara. Exemplificăm, pe posturi: ing. Boroş, ing. Franciscovici, ing. Curcan, ing. Sadner, ing. Urziceanu, ing. Enăchescu (portari); ing. Corbuş, ing. Teodorescu, ing. Soporeanu, ing. Zbîrcea, ing. Retezan, ing. Hîrşova, prof. Botescu, prof. Brînzei, ing. Popescu, ing. Păcuraru, ing. Florea (fundaşi); ing. Mioc, ing. Ion Vasile, conf. universitar şi prorector al Universităţii Timişoara Gheorghe Stanciu, asistentul universitar ing. Cojereanu, ing. Nicolin, ing. Tănase, ing. Marcu (mijlocaşi); ing. Balica, ing. Dolga, ing. Gîrleanu, ing. Glisici, ing. Cargol, ing. Andreescu, ing. Cădariu, dr. Ciosescu, ing. Andrei Rădulescu, ing. Lereter, ing. Dee, ing. Manolache, ing. Boroş, ing. Dinulescu, prof. Miţaru, ing. Meghie (înaintaşi).

● Primii internaţionali ai Ştiinţei Timişoara, selecţionaţi în reprezentativa A: Boroş, Ion Vasile şi Andrei Rădulescu.

● Cei mai eficaci şuteri la poartă: Andrei Rădulescu — în meciul Politehnica Tmş—CFR Simeria 8—2 (1—2) din anul 1947 a marcat toate cele 8 goluri—şi Ciosescu (în meciul Ştiinţa—Dinamo Braşov 8—0, din ultima etapă a campionatului 1954—55, a marcat 6 goluri, totalizînd 18 goluri, întrecîndu-i pe Ozon, Drăgan, Dinulescu care, nereuşind să înscrie nici un gol, au rămas cu 17).

● «Jolly-jockerul» Ştiinţei Timişoara a fost Lereter. De-a lungul carierei sale fotbalistice a îmbrăcat toate tricourile, afară de acela cu numărul 1.

● Majoritatea componenţilor lotului Ştiinţei sînt bănăţeni: Siclai, Surdan, Petrovici, Turcan, Roman, Speriosu, Grizea, Morovan, Cotormani, Regep, Lereter, Miţaru, Loncer.

● Antrenorul echipei de juniori, Gheorghe Codreanu, pregăteşte schimbul de mîine al seniorilor. Iată cîteva «speranţe»: Bodnărescu (1), Hodrea (3), Grozăvescu (6), Rus (7), Chirali (10), Gavrilovici (11).

● Antrenorul principal, Constantin Voroncovschi, a mai pregătit echipa Ştiinţa Timişoara în campionatul 1958—1959, iar antrenorul secund, prof. Ion Ionescu, înainte de a prelua această funcţie, a jucat începînd din 1946 în echipele de pitici, de juniori şi de seniori ale Ştiinţei.

AU ÎNCEPUT CURSURILE

Iată-i pe cîţiva dintre jucătorii Ştiinţei, studenţi, în drum spre orele de curs: Grizea, Morovan, Petrovici, Cotormani. Lîngă Petrovici — Carmen Dicu, componentă a lotului de handbal al Ştiinţei Timişoara.

„VRĂJITORUL"

Tînărul din fotografie, care pare a-l parafraza pe Arhimede («daţi-mi un punct de sprijin, şi nu răstorn balonul»), este Gheorghe Cotormani, component al atacului Ştiinţei Timişoara, poreclit «Vrăjitorul», pentru subtilităţile sale tehnice. «Vrăjitorul» este fiul «Fachirului» care, la vremea sa, în urmă cu decenii, vrăjea şi el tribunele. Aşadar, o confirmare şi a... eredităţii fotbalistice...

SPERIOSU

În ciuda numelui său, mijlocaşul Petre Speriosu este foarte curajos şi agresiv. Aceste calităţi şi le-a cultivat la vîrsta junioratului, cînd a practicat boxul şi luptele. Pîrcălab, Ivansuc şi Selimesi au fost deseori deposedaţi de balon de către Speriosu. Nici unul din aceşti «vitezişti» ai categoriei A nu-l poate învinui însă pe Speriosu că în intervenţiile sale ar fi apelat vreodată la procedee admise în box sau lupte.

▼

Aripa LERETER — MIŢARU

În actualul campionat punctul forte al Ştiinţei Timişoara îl reprezintă aripa Lereter–Miţaru. Cei doi atacanţi se înţeleg bine şi provoacă de multe ori derută în dispozitivul defensiv al adversarilor. Lereter şi Miţaru, primul prin clarviziune, al doilea prin «explozie», realizează o simbioză tot atît de utilă echipei de club ca şi aceea din Giuleşti (Dumitriu II — Ion Ionescu). Jucînd la Praga, în cadrul partidei din preliminariile campionatului mondial (prima sa selecţie în echipa reprezentativă A), Lereter nu a dat satisfacţie deplină. Motivele: a fost întreruptă simbioza (necesar, deoarece Miţaru nu putea fece obiectul selecţiei), iar Lereter — obişnuit să joace înaintaş central avansat la echipa sa de club — a primit sarcini defensive, de mijlocaş. Nerespectarea... stereotipului l-a pus în imposibilitate pe Lereter să-şi etaleze în acel meci tot repertoriul cunoştinţelor sale fotbalistice.

Revenind în echipa sa, reîntregindu-se aripa, Lereter se simte din nou la largul său, ofensiv. Lereter–Miţaru continuă, aşadar, să fie punctul forte al Ştiinţei Timişoara.

Secretele lui 4—2—4

De ani de zile încercăm să ne convingem că secretele lui 4—2—4 nu mai sînt secrete, dar cu fiecare duminică ne dăm seama de contrariul.

La început am bîjbîit în jocul stoperilor... Trecerea de la 1 la 2 s-a făcut greu, cu încetinitorul. În primul rînd frații Nunweiller, apoi perechile D. Nicolae-Marin Marcel, Motroc-C. Dan și Solomon-Pojoni, iar în ultima vreme Neșu-Grăjdeanu și Boc-Florea și-au mărit eficacitatea în apărare, și chiar dacă uneori greșelile au fost și sînt fatale, ele trebuie puse mai curînd pe seama lipsurilor tehnice...

O altă problemă care s-a ridicat pe parcurs a fost aceea a modificărilor structurale din atac. Aici, trecerea de la 1 la 2 și de la 3 la 4 s-a făcut și mai greu, dar, pînă la urmă, a fost schițată, mai ales în jocul cuplului feroviar Dumitriu-Ionescu. Faptul că sudura cuplurilor ofensive centrale la celelalte echipe nu se face simțită se datorează tot lipsurilor tehnice sau *mai ales* acestor lipsuri.

Dar, anomalia cea mai crasă în jocul echipelor noastre este de altă natură. Simpla rostire a formulei «patru-doi-patru» o ilustrează. Într-adevăr, e de-a dreptul ciudat ca pe un teren de fotbal, care își păstrează forma de dreptunghi, cei doi mijlocași să aibă o normă de două ori mai mare decît a celorlalte două compartimente. Oricît de mare ar fi capacitatea vitală a mijlocașilor, ei nu pot asigura — în exclusivitate — rolul «curelei de transmisie» pe un teren lung de o sută de metri. Din acest punct de vedere, «corectura» pe care Rapidul a adus-o lui 4—2—4 este edificatoare. Astăzi, Rapid este singura echipă care joacă 4—4—2 în alternanță cu 4—2—4, Codreanu și Năsturescu asumîndu-și dificilul rol de «traveling» din careul propriu și pînă în poarta adversă.

Jocul Rapid-Steaua a confirmat «cheia» feroviarilor. Codreanu (în lipsa lui Năsturescu), și-a asumat — ca întotdeauna — o parte din norma perechii Dinu-Georgescu, devenind *locomotiva în plus* care poartă trenul pe Posada. Pe de altă parte, în tabăra adversă, linia — și așa slăbită — Jenei-D. Popescu n-a primit niciodată ajutorul lui Sorin Avram, de pildă, care a jucat confuz, meschin, cu fața spre...WM.

Problema «mijlocului» e de o mare actualitate în fotbal. Internazionale și-a permis, e drept, să renunțe la această zonă, pentru că dispune de Suarez și Corso, ași neîntrecuți ai paselor de 40—50 de metri în picioarele «pușcașilor» Jair, Mazzola și Peiro, care au datoria să intre fără menajamente în sîrma ghimpată a apărării adverse, cu obligația expresă de a da unul sau două goluri din trei sau șase acțiuni.

Noi, neavînd un Suarez sau un Corso, trebuie să ducem aceste mingi spre poarta adversă. Dar pentru asta e nevoie de o justă repartiție a forțelor. Știința Cluj a simțit nevoia și l-a adus pe dr. Georgescu între Al. Vasile și Pexa. Soluția a fost interesantă, dar mobilitatea scăzută a celor trei a fost și este oarecum un balast.

A nu-i sprijini CU ABNEGAȚIE pe mijlocași înseamnă a rupe terenul în două, asa cum se întîmplă la handbal în 11. Mijlocașii dublați încetează să fie doi «cărăuși», devenind două personalități. Ambele goluri ale Rapidului în jocul cu Steaua s-au realizat prin intercalările impetuoase ale lui Georgescu (la primul gol) și Dinu.

Acesta este, după părerea noastră, al treilea din cele 100 de secrete ale lui 4—2—4.

IOAN CHIRILĂ

ÎN FOTOGRAFII:

1. RAPID—STEAUA 2—0. Dumitriu a «scăpat» sub privirea protectoare a lui Georgescu (în fund) și cea îngrijorată a lui Petescu.
2. «Piramidă» în careu. La etaj: D. Popescu, C. Dan, Andrei. La parter: Pavlovici și Motroc.
3. PETROLUL—U.T.A. 4—1. La balon: Coman, Mețcas și Dridea I.

IN AŞTEPTAREA TURNEULUI FINAL AL CAMPIONATULUI MONDIAL DE FOTBAL

De mai bine de un an, meciurile din preliminariile campionatului mondial sînt în atenţia iubitorilor de fotbal de pe toate meridianele şi vor fi, pînă la 7 decembrie, cînd, după ultimul meci (Italia — Scoţia), vom cunoaşte pe toate cele 16 echipe care-şi vor disputa întîietatea în turneul final din 1966, în Anglia.

Dar, de pe acum, cu aproape o lună înaintea definitivării listei, se conturează candidatele la cea de a 8-a ediţie a turneului final. Pe lîngă Anglia şi Brazilia — calificate din oficiu, prima ca ţară organizatoare, iar cea de a doua ca deţinătoare a titlului mondial — Mexic, Uruguay, Argentina, cunoscute mai de mult ca finaliste, şi alte echipe au intrat în lotul «celor 16». Este vorba de reprezentativa Ungariei, care, în ultimul «examen» susţinut pe teren propriu cu echipa R.D. Germane, a trecut prin mari emoţii. Oaspeţii au condus cu 1—0 şi, în eventualitatea menţinerii acestui scor, s-ar fi înregistrat cea mai mare surpriză, deoarece, teoretic, echipa R.D. Germane ar fi avut cea mai mare şansă de calificare. Dar, pînă la urmă, rutina echipei gazde şi-a spus cuvîntul şi Ungaria s-a calificat pentru a patra oară consecutiv în turneul final. În fine, Chile a învins cu 2—1 în al treilea meci echipa Ecuadorului, şi formatia fraţilor Sanchez va fi prezentă şi ea în Anglia, ca şi echipa U.R.S.S., care nu a avut nici o problemă în drumul spre calificare. Alte echipe ca R.F. Germană şi Franţa se pot considera calificate, deoarece următoarele meciuri nu constituie pentru ele decît o formalitate.

R.F.G. întîlneşte Cipru, iar Franţa joacă acasă cu Luxemburg. Echipa R.F. Germane va participa pentru a patra oară consecutiv în turneul final, U.R.S.S. pentru a treia oară, iar Franţa a fost prezentă de trei ori la ultimele patru ediţii ale turneului final. Meciul decisiv pe care francezii l-au susţinut recent la Paris cu Iugoslavia a fost aşteptat cu un viu interes. Francezii s-au revanşat după insuccesul suferit la Belgrad (0—1), eliminînd formaţia Iugoslaviei, care n-a lipsit de la ultimele confruntări din turneul final al C.M. Ca valoare tehnică — după cum comentează martorii oculari — nici una din echipe nu a manifestat o superioritate evidentă. Totusi, gazdele au fost mai periculoase în faţa porţii şi au obţinut o victorie meritată, cu toate că punctul victorios a francezilor s-a marcat în momentul cînd iugoslavii, prin accidentarea lui Galici, jucau în 10 oameni. Dar, în fond, iugoslavii nu au pierdut calificarea în acest meci, ci în urma surprinzătoarei înfrîngeri suferite la Oslo în faţa Norvegiei (0—3).

În grupa a IV-a, după cum se ştie, s-a calificat Portugalia.

Doar în patru grupe situaţia este mai complicată: în grupa a V-a, trei echipe aspiră încă la primul loc (Irlanda de Nord, Elveţia şi Olanda), în grupa a 8-a, meciurile decisive se vor disputa între Italia şi Scoţia, în grupa a 9-a se va juca un al treilea meci între Spania şi Irlanda, iar în prima grupă situaţia s-a complicat prin înfrîngerea Bulgariei la Bruxelles.

În sfîrşit, a 16-a participantă va fi decisă de rezultatul întîlnirilor Australia—R.P.D. Coreeană.

Echipele finaliste se pregătesc de pe acum pentru marea «bătălie» din Anglia. Echipa ţării gazdă are un program deosebit de bogat (aproape 20 de meciuri amicale) iar Alf Ramsey, antrenorul insularilor, a declarat că intenţionează să rodeze acelaşi lot, format din jucători cunoscuţi, din care nu vor lipsi valori consacrate ca Springett, fraţii Charlton, Wilson, Moore, Greaves, Paine, Connelly ş.a.

Echipa Ungariei va întreprinde un lung turneu (începînd din mijlocul lui noiembrie) care va cuprinde: două meciuri în Anglia, un joc la New-York, 10 partide în America centrală şi două în Mexic.

«Reprezentativa R.F.G. îşi conturează formaţia de vreo 3 ani şi se pare că şi-a găsit 11-le» — a declarat antrenorul federal Helmut Schon după victoria de la Stockholm. În echipă au jucat doi debutanţi Beckenbauer şi Grosser (ambii din München), dar ceilalţi sînt nume cunoscute, jucători cu o mare experienţă: Szimaniak, Uwe Seeler, Schnelinger, Tilkovski. Programul de pregătire va continua în timpul iernii prin antrenamente săptămînale, fără ca meciurile de campionat să fie întrerupte.

I. OCHSENFELD

1. Franţa — Iugoslavia, în meci decisiv, pe Parc des Princes 1—0. Francezii îşi sărbătoresc triumful: calificarea pentru Londra.

2. O fază din acelaşi joc, în careul francez.

3. R.P. Ungară — R.D. Germană 3—2, la Budapesta. Rakosi (în poartă) înscrie al doilea gol maghiar.

Uwe Seeler

Faimosul înaintas vest-german Uwe Seeler, pe care îl cunoaştem de la televizor (meciul jubiliar Anglia — Restul Lumii), începe să întunece gloria lui Fritz Walter sau a lui Rahn. Dacă Rahn a marcat în minutul 85, pe stadionul Wankdorf din Berna, golul care a adus R.F. Germane titlul mondial, Uwe Seeler a realizat şi el, recent — la Stockholm — marele gol care a calificat echipa vest-germană pentru Londra. Victoria echipei lui Seeler a fost cu atît mai răsunătoare cu cît «Uwe» a apărut în formaţie realmente printr-un miracol. Accidentat grav în februarie (ruptură la tendonul lui Achile), Seeler a avut o prelungită convalescenţă. Gratie tenacităţii sale şi curajului manifestat de selecţionerul Helmut Schon, succesorul lui Sepp Herberger, «Uwe» a putut face partida victorioasă si decisivă de la Stockholm. După joc, Seeler a făcut o declaraţie interesantă:

«Cred că mobilitatea constantă a coechipierilor mei a derutat apărarea suedeză. S-a vorbit înaintea acestui meci despre «fotbalul nostru de forţă». Cred că nu forţa a cîştigat acest meci, ci mai ales mobilitatea şi viteza echipei noastre».

De altfel, antrenorul echipei suedeze, Lindbergh, care a văzut şi a filmat la Stuttgart meciul R.F. Germană — U.R.S.S. B 4—0, a făcut si el o declaraţie semnificativă:

«M-aş fi asteptat să văd la germani un atac format din care ţărăneşti, dar am văzut pînă la urmă nişte maeştri de balet».

Se pare, într-adevăr, că fotbaliştii vest-germani renuntă tot mai mult la forţă.

În fotografii: Uwe Seeler învins şi învingător.

Victorii, dar prin jocuri de calitate

Deci se poate! Aceasta e concluzia la care ne-au condus Griviţa Roşie şi Dinamo, cînd au tranşat în favoarea lor duelul angajat în campionat cu alte două formaţii bucureştene, Steaua şi, respectiv, Progresul, la capătul unor partide de o mare frumuseţe şi de un apreciabil nivel tehnic. E adevărat, s-a jucat mai mult pentru prestigiu, pentru culorile clubului (dar cu cîtă ambiţie), deoarece în campionat, o dată cu «draw-ul» de la Iaşi (3—3) Dinamo a scăpat în... cîştigătoare. Dar şi atunci cînd operează «miza» spectacolul trebuie salvat, fiindcă altfel rugbiul nu mai poate progresa. Şi, în ultimul timp — să fim drepţi — n-am prea avut spectacole de calitate. Dar, lucru îmbucurător, întîlnirile din ultima etapă a cuplajului interbucureştean ne-au arătat contrariul.

Dinamo — campioană virtuală —, **Griviţa Roşie, Steaua** şi — parţial — **C.S.M.S. Iaşi, Farul, Rulmentul, Ştiinţa Petroşeni, Gloria** şi **Progresul** ne-au dovedit că se poate juca bine şi în campionat. Totul e să fii animat de dorinţa de a practica un rugbi frumos, spectaculos care, în ultimă instanţă, e singurul eficace.

Şi acum despre o altă problemă. Nu ne mai desparte acum decît o săptămînă de prima întîlnire internaţională a sezonului de toamnă din calendarul rugbiştilor. E vorba de partida revanşă de la Hanovra, din 14 noiembrie, cu reprezentativa R.F. Germane (anul trecut, 19—3 la Bucureşti). Va urma la un scurt interval, de exact două săptămîni, jocul — de data aceasta cu mult mai important — de la Lyon, cu Franţa, partidă contînd pentru clasamentul primei ediţii a Cupei Naţiunilor.

La ora cînd scriem aceste rînduri XV-le României nu are încă o formă definitivă. Totuşi ne putem exprima cîteva păreri, ultima etapă a campionatului constituind un util criteriu de triere a valorilor. (Apropo, credem că nu era cazul ca ultimele două etape ale campionatului să fie amînate tocmai pentru luna decembrie, spre a permite pregătirile selecţionabililor în vederea întîlnirii cu sportivii germani, deoarece se ştie — şi practica a probat-o de atîtea ori — că singura şi cea mai bună cercetare a potenţialului jucătorilor se verifică în meciurile tari din competiţia supremă care este campionatul). Deci, deşi cam «vechi», trialul ultimei etape ne-a permis cîteva constatări precise şi anume:

a) **Alexandru Penciu** e încă un fundaş inegalabil, mai ales în atac, dar atenţie în apărare; el trebuie să fie dublat fiindcă adesea se duce înainte — şi bine face — şi atunci fundul terenului, în ipoteza unui contraatac advers, rămîne neacoperit;

b) treisferturile noastre, mai ales la centru, au crescut mult în valoare, fiind capabile de acţiuni de atac de toată frumuseţea — vezi perechea **Irimescu—Wusek; Dragomirescu,** accidentat, nu a jucat, dar şi el are o valoare certă;

c) aripile au o formă mai discutabilă, dar oricînd **Ciobănel, Teodorescu, Dragomir** sau **Ţibuleac** (în revenire) pot face faţă unor situaţii grele;

d) la deschidere — deşi simpatiile noastre converg de cîţiva ani către **Giugiuc** (un fantezist deosebit), iată că avem o uşoară reţinere în sensul că pe lîngă lucruri foarte bune el comite uneori şi gafe nepermise, mai ales în apărare; dar el trebuie încercat cu curaj;

e) la grămadă un da categoric pentru **Costel Stănescu;**

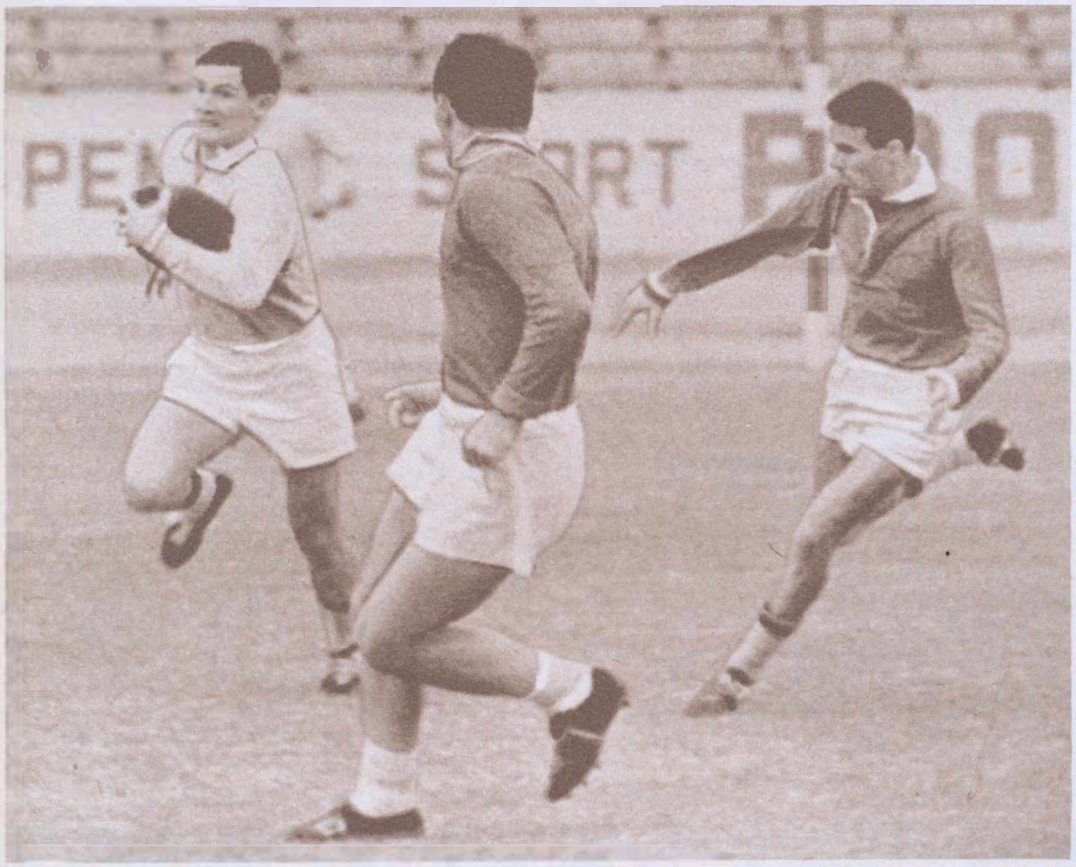
f) în linia a treia, **Demian**, excelent (revine la forma de zile mari), e o certitudine; alături de el îi vedem de o parte pe **Ţuţuianu** şi, dacă ar vrea să reintre, pe **Moraru,** în caz contrar **Iliescu** ni se pare cel mai indicat;

g) în linia a doua apar dificultăţi: **Preda** — cel mai bun — accidentat, nu a jucat, neştiindu-se încă dacă va putea fi recuperat; **M. Rusu** ar fi bun, iar alături de el (dacă Preda nu se va reface), noi îl «vedem» pe ieşeanul **Dăscălescu,** cel mai combativ din lotul celor prezumtivi **(V. Rusu** şi **Şerban);**

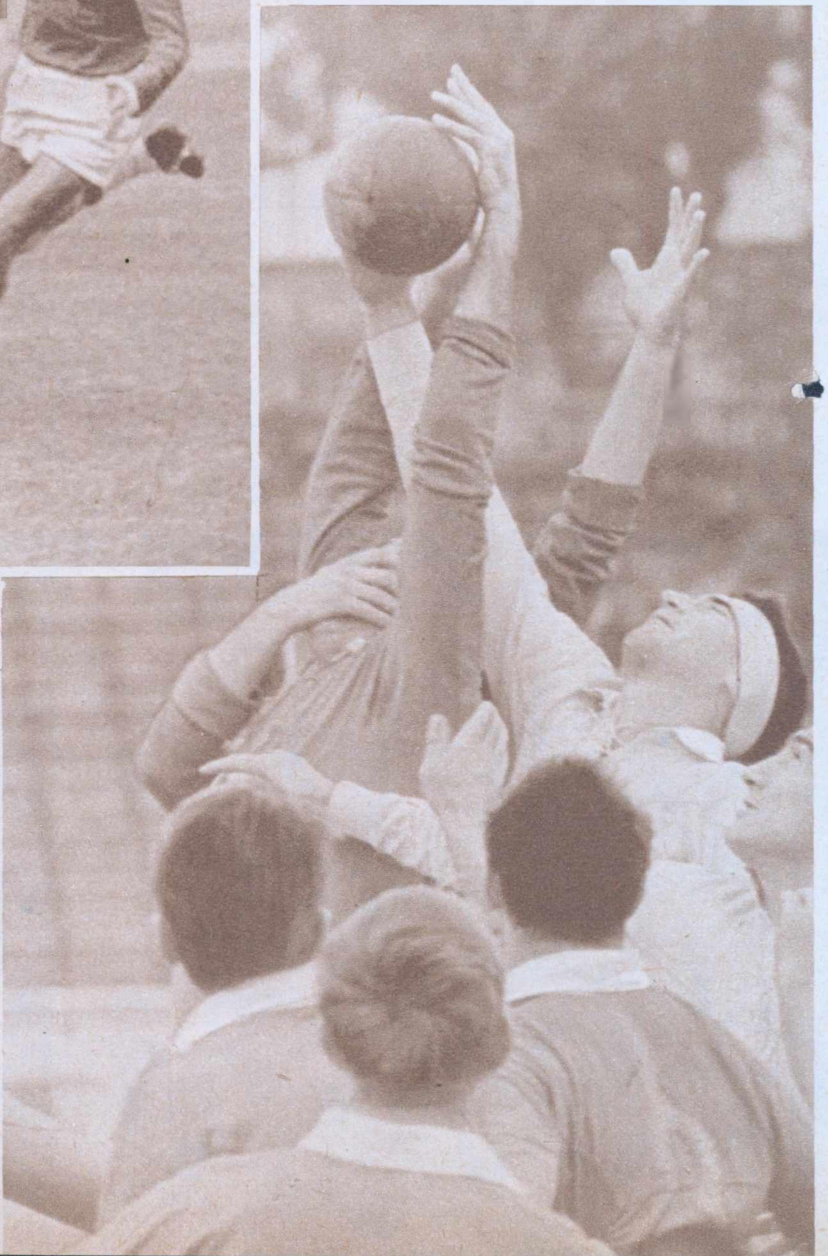
h) în fine, o linie întîia, care ar avea o capacitate majoră ar arăta cam aşa: **Rădulescu — Iordăchescu — Drobotă** (pentru că e inimos şi experimentat), dar **Ionescu** (iute şi util în jocul de cîmp) şi **Dinu** (în ascensiune) nu sînt în afara discuţiei.

Aşadar, din nou putem alcătui o formaţie capabilă să ne reprezinte cu cinste peste hotare culorile şi să menţină sus, în acest sfîrşit de an, steagul sportului românesc.

D. CALLIMACHI

Wusek (stînga) în acţiune

Desi nu e un specialist al tusei, Iliescu (cu bandă alba pe cap) va obtine balonul

PALMARESUL ÎNTÎLNIRILOR ROMÂNIA—FRANTA

1919	Paris	Franta—România	48—5
1924	Paris	Franta—România	59—3
1936	Berlin	Franta—România	25—5
1937	Paris	Franta—România	27—11
1938	Bucuresti	Franta—România	11—8
1957	Bucuresti	Franta—România	18—15
1957	Bordeaux	Franta—România	39—0
1960	Bucuresti	România—Franta	11—5
1961	Bayonne	Franta—România	5—5
1962	Bucuresti	România—Franta	3—0
1963	Toulouse	Franta—România	6—6
1964	Bucuresti	Franta—România	9—6
1965	Lyon		?

PENTRU A PRIMI ECHIPA ROMÂNIEI LA 28 NOIEMBRIE LA LYON

Gachassin în inima noului dispozitiv francez

Corespondență specială din Paris, de la ROBERT BARRAN

Selecționerii federației franceze de rugbi sînt tradiționaliști, cel puțin în ceea ce privește organizarea lucrărilor lor. Una din regulile lor imuabile este aceea de a desemna echipa Franței în lunea săptămînii precedînd întîlnirea internațională. Astfel, că cei 15 «tricolori» desemnați să înfrunte România, la 28 noiembrie la Lyon, nu vor fi cunoscuți decît în ziua de 15 a aceleeași luni. Așadar, sîntem la ora actuală doar în domeniul supozițiilor, al anticipărilor și al interpretărilor.

Facem lucrul acesta, fără prea mari dificultăți, deoarece totul lasă să se creadă că selecționerii F.F.R. se vor dovedi, de asemenea, tradiționaliști, conservatori chiar, în hotărîrile lor. Ei sînt (ca de altfel opinia publică în ansamblul ei și presa franceză de specialitate) sub impresia extrem de favorabilă a ultimei întîlniri Franța—Țara Galilor (22—13), care a încheiat turneul celor cinci națiuni din 1965. În afară de unele mici detalii, nici noi nu avem nimic de obiectat. De altfel, sezonul de toamnă abia a început, astfel că este încă dificil să se spună că noi candidați s-ar putea opune internaționalilor stabili.

«Statu-quo»-ul va fi, probabil, total în ceea ce privește pachetul de înaintași, în afară de un singur jucător aripă de linia a treia. Nimeni nu se îndoiește că linia întîi alcătuită din GRUARIN—CABANIÉ—BEREJNOÏ va fi menținută, precum și linia a doua DAUGA—SPANGHERO, deși acesta din urmă a fost la 3 octombrie, la Clermont-Ferrand, victima unei grave entorse cu ruptură de ligamente. Ar fi totuși de mirare, ca în cele din urmă să nu se refacă pînă la 28 noiembrie.

În privința liniei a treia, noutatea provine din faptul că Michel CRAUSTE, căpitanul echipei Franței, joacă la clubul său, Lourdes, linia a treia-centru. Se poate aprecia totuși că Michel CRAUSTE își va relua postul obișnuit în «cincisprezecele tricolor», HERRERO continuînd a purta numărul opt; în timp ce ultimul post va fi în balanță între RUPERT și SITJAR.

În ceea ce privește liniile dinapoi, două elemente noi cu intervenit. În primul rînd confirmarea ca mijlocaș la deschidere a lui GACHASSIN, cunoscut în trecut ca aripă, și care pare a fi adoptat în mod definitiv noile sale funcțiuni. Apoi, retragerea internațională a lui Paul DEDIEU, fundașul lui Béziers, bine cunoscut și apreciat în România, va permite promovarea lui Claude LACAZE. Titularii celorlalte posturi vor fi, în mod normal, LASSÈRRE, mijlocaș la grămadă, frații BONIFACE la centru, și DARROUY la o aripă. După părerea noastră, Pierre BESSON de la Brive, jucător rapid, hotărît și foarte solid, deși cam scund, ar merita să fie selecționat drept cealaltă aripă. În afara unor incidente sau răniri de ultimă oră, în felul acesta ar trebui să arate XV-le Franței pentru această întîlnire de la 28 noiembrie, care va marca la Lyon o nouă etapă foarte plăcută în istoria relațiilor sportive dintre țările noastre.

1. **Jean GACHASSIN, aripa transformată în ultimul timp în... mijlocaș la deschidere.**
2. **Pierre BESSON scăpînd din placajul lui SITJAR cu ocazia finalei campionatului Franței dintre Agen și Brive.**
3. **DAUGA nu este numai un specialist al marginei.**
4. **Talonerul CABANIÉ nu uită niciodată că el a debutat în rugbi ca treisferturi centru.**

Foto «MIROIR SPRINT»

O ECHIPA SI PERFORMERUL EI

Echipa noastră reprezentativă de călărie pentru probele de obstacole: Gh. Langa, Mihai Timu (antrenor), Virgil Bărbuceanu, Vasile Pinciu și Oscar Recer — de la stînga la dreapta.

Ciștigător al «Premiului Bosfor» (probă disputată la Istanbul), Pinciu primește din partea unei tinere și frumoase localnice Cupa oferită invingătorului. Ilustrația din dreapta redă un salt spectaculos al lui Pinciu, cu calul său, Clasic.

Călăreții români Vasile Pinciu, Gheorghe Langa, Virgil Bărbuceanu și Oscar Recer au demonstrat buna lor valoare și în cadrul concursurilor internaționale organizate recent în Turcia. Pe pistele cu obstacole de la Ankara și Istanbul cei patru călăreți români au reușit să cucerească primul loc în aproape toate probele disputate. Dintre toate victoriile, ținem să subliniem excelentul rezultat al reprezentanților echitației noastre în proba pe echipe (cea mai grea), gen «Cupa Națiunilor», disputată la Istanbul. În clasamentul acesteia România figurează pe primul loc, urmată fiind de reprezentativele Turciei și Bulgariei. La aceeași probă, în clasamentul individual, primul loc l-a ocupat Pinciu cu calul Clasic, singurul concurent care a încheiat dificilul parcurs al ambelor manșe cu zero puncte penalizare.

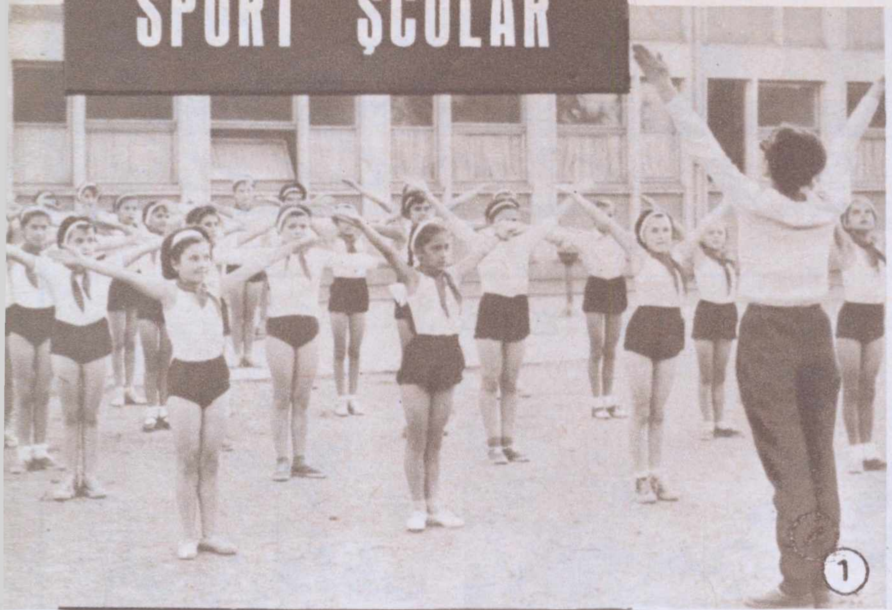
Virgil Bărbuceanu a încălecat în Turcia doi cai, pe Altai și Stejar. Ultimul, cu deosebite calități de sprinter, i-a adus talentatului nostru sportiv două victorii. O victorie a fost repurtată și de bătrînul, dar mereu tînărul cal Bîrsan (12 ani), încălecat de Oscar Recer, călăreț cu un deosebit simț de orientare. Gh. Langa, handicapat de accidentarea lui Gînd, a contat la ultimele lui concursuri doar pe Simplon, cal cu bună detentă, însă lipsit de viteză. Numai așa se explică de ce Langa, unul dintre cei mai buni călăreți ai noștri, a trebuit să se mulțumească la Ankara și Istanbul cu locuri mai puțin onorabile. Și acum, despre performerul echipei: VASILE PINCIU.

În Turcia, Vasile Pinciu a alăturat numelui său 10 locuri I, rotunjind la 15 cifra victoriilor internaționale din acest an și obținînd totodată al 71-lea succes în compania alergătorilor străini, de la debutul său ca internațional, marcat de anul 1957 (Varșovia). Valorosul nostru călăreț are în prezent 33 de ani, 1,64 m înălțime și 69 kg. La 15 ani, cînd a părăsit Sibiul, venind la București pentru a participa la un concurs ecvestru de acrobatică, avea 1,59 m înălțime și doar 38,5 kg. Statura și greutatea sa de «uriaș», la care se adăugau excepționale aptitudini de călăreț, au făcut să se aprindă văpăi în ochii experimentați ai antrenorilor hipodromului de galop. **«Ce mai jocheu !...»** Și cum în fața cailor tînărul Pinciu rămînea extaziat, propunerea de a nu se mai întoarce acasă și de a rămîne «copilul» hipodromului a făcut să-i sticlească și lui ochii. Așa a ajuns Pinciu jocheu la hipodrom. Și nu a avut ce regreta. În cei cinci ani petrecuți pe pista hipodromului, Pinciu a simțit fiorii întrecerilor, cu bucuria fără de margini a victoriilor. În acest răstimp, Pinciu «a scăpat în cîștigator» de peste 70 de ori, iar în 1952 a cîștigat și... Derbiul, cu calul Matador.

— **La hipodrom am învățat să cunosc cu adevărat caii** — ne spune Pinciu. **Pe cît eram de mărunțel și de slab, pe atît de mare apăream în fața cailor. Nu îmi era frică de ei. Chiar și de cei mai nărăvași. Și caii simțeau acest lucru, și-mi dădeau ascultare. Cu doi am avut de furcă, dar pînă la urmă... Argus era recunoscut de întreg hipodromul ca cel mai al dracului armăsar. Era nărăvit. Mi-aduc aminte că o dată, înainte de a-l încăleca, l-am văzut dărîmînd cu copitele o grilă de beton. Cînd se alinia la start și-l apucau hachițele, era suficient să se întoarcă în loc ca să dea de-o parte patru cai vînjoși, aliniați alături de el. Se ridica în două picioare, necheza fioros și nu-l mai puteai urni. Asta m-a determinat să-l solicit. Bucuroși că scapă de el, mi l-au dat. La prima cursă, cînd a încercat să repete figura-i clasică (îi băgasem la bot strună), l-am răsucit scurt și l-am trîntit pe pistă, cît era el de mare. Așa mi-a prins frica și a devenit mielușel. Dar și zmeu. Împreună cu Argus am obținut apoi zeci de victorii. La fel, sau aproape la fel am pățit și cu Matador. Dar și acestuia i-am venit de hac, iar mai tîrziu m-am înțeles cu el de minune. În amintirea calului domesticit, ca semn de prețuire, după cîțiva ani, unui mare performer în obstacole, Odobești II, i-am schimbat numele în Matador.**

Cu Matador, Albița, Dinar, Odor, Sucitu, Bîrsan, Clasic, Grațiela și Neron, Vasile Pinciu a cucerit 22 de titluri de campion național. Cu 2,12 m deține recordul de înălțime al țării (pînă în prezent, recordul de înălțime a fost corectat de Pinciu de șase ori), cu 5,80 m deține recordul de lungime și tot Pinciu este și recordmanul nostru de fond. În 1955 a parcurs cu calul Porumbel distanța București—Ploiești—Tîrgoviște—Pitești—București (314 km) într-o cursă în care alții au prăpădit 5 cai. Deși ca statură a rămas tot mic, frumoasele sale rezultate l-au făcut pe Pinciu să crească în ochii tuturor.

G. ȘT.

Perspectivă spre CALITATE

S-a spus deseori că gustul elevilor pentru activitatea sportivă se formează în mod curent prin intermediul orelor de educatie fizică. Un adevăr cu putere de axiomă. Fiindcă în toate cazurile in care profesorii de specialitate s-au străduit să predea elevilor lectii interesante, atractive, cu un bogat conținut, afluența către concursuri si competitii a întrecut toate asteptările.

Călăuzit după acest principiu, colectivul catedrei de educație fizică de la Scoala generală nr. 111 din raionul Nicolae Bălcescu si-a fixat, încă din primele zile de activitate ale noului an scolar, obiectivele. Iată cîteva dintre ele: studierea în continuare a calităților psiho-fizice ale elevilor (obiectivul a figurat și în anul precedent pe agenda catedrei, materializat sub forma unor teste la nivelul fiecărei clase; în întocmirea acestor teste si-au dat concursul si profesorii diriginți); folosirea mai largă a materialului didactic (in cazul nostru — mingi, greutăti, stachete pentru atletism și alături de acestea, planșe, fotografii, discuri, filme etc.); amenajarea terenurilor de sport (pentru volei, baschet și handbal si sectoare pentru atletism). Legat de acest ultim obiectiv — organizarea unor concursuri de atletism, gimnastică si a unor competitii de handbal în 7 la nivelul fiecărei clase (intr-o primă etapă) apoi interclase (în primăvară, o dată cu redeschiderea sezonului în aer liber).

Toate aceste obiective vizează de fapt unul si același scop — să se realizeze o imbunătățire substanțială a calității orelor de educatie fizică si de activităti sportive. Ele se înscriu pe firul recomandărilor făcute la început de an scolar prin instructiunile comune ale Ministerului Invățămîntului si Consiliului General al U.C.F.S. Cei trei profesori de educație fizică de aici (Aurelia Stoicescu, Maria Stăpînoiu și Cornel Oprișan) vor face totul pentru a le traduce în viață.

Că va fi asa nici nu încape îndoială. Profesorii amintiti mai sus sînt recunoscuți pentru capacitatea lor organizatorică si bogata lor experiență pedagogică. Două atu-uri care atîrnă greu în balanța aprecierilor noastre. Cei aproape 2 000 de elevi, de la «prichindeii» din clasa I (fiind vorba de o scoală experimentală, la «111» educatia fizică se predă chiar din anul de... debut) sînt cuprinși într-o activitate temeinic organizată — un calendar competițional a si fost definitivat — care urmărește nu numai angrenarea în sport ci si perspectiva spre calitate. Cind facem această afirmatie ne gindim la frumoasa tradiție a școlii, la cei peste 100 de elevi de la «111» care, îndrumati de profesorii de educatie fizică si de conducerea scolii (foarte sensibilă la succesele si în sport ale reprezentantilor ei) au ajuns în sectiile de juniori ale scolilor sportive de elevi si ale cluburilor Steaua, Dinamo și Vointa. (De ce nu si la Constructorul, clubul raional ale cărui terenuri se află chiar în vecinătatea scolii?...).

...Ne-am oprit cu totul intîmplător la Scoala generală nr. 111. Fiindcă în aceste zile fluxul spre concursuri si competitii se face simtit in mai toate scolile. Dar, subliniem: nu concursuri la întîmplare (de dragul concursurilor), ci cu un tel bine definit, care să urmeze în toate cazurile aceeași directie — CALITATEA. Tovarăsi profesori de educație fizică, aveti cuvîntul!..

TIBERIU STAMA

1. În timp ce micile gimnaste de la «111» (cl. a V-a) execută un frumos exercițiu de ansamblu, sub conducerea prof. Maria Stăpînoiu...

2. ...colegii lor, din aceeași clasă, s-au avîntat, la comanda... starterului — prof. Aurelia Stoicescu — într-o probă de sprint.

3. Încă un pas spre performanță, la liceul nr. 35 cu program special de educație fizică, cu gimnastele din cl. a IX-a.

4. Profesoara emerită Silvia Negreanu se dovedește a fi și o excelentă antrenoare de baschet. Iat-o, la o oră de «colectiv sportiv» cu elevele liceului nr. 20 — Gheorghe Șincai.

5. Tot despre pasiunea pentru baschet a multor eleve din București «vorbește» și fotografia din dreapta... Imaginea a fost surprinsă pe unul din terenurile bazei sportive a M.I. nr. 2 din Cal. Dorobanților.

MAGAZIN sportiv

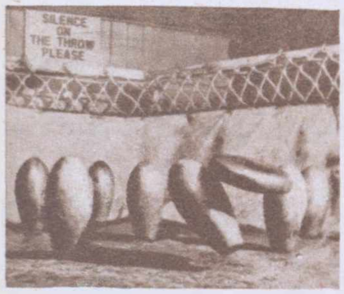
VÎNĂTOAREA DE TALERE

Talerele aruncate din șanț continuă să rămînă una din «specialitățile» trăgătorilor români. La prima ediție a concursului dotat cu **«Marele premiu al orașului Leipzig»**, întrecere internațională la care au participat talerișți din Austria, R.D. Germană, Elveția, Norvegia, Polonia, România, Suedia și Ungaria, reprezentantul nostru Gheorghe Enache (foto 1) a cîștigat primul loc. Campionul olimpic de la Roma, Ion Dumitrescu (foto 2), s-a clasat pe locul 4.

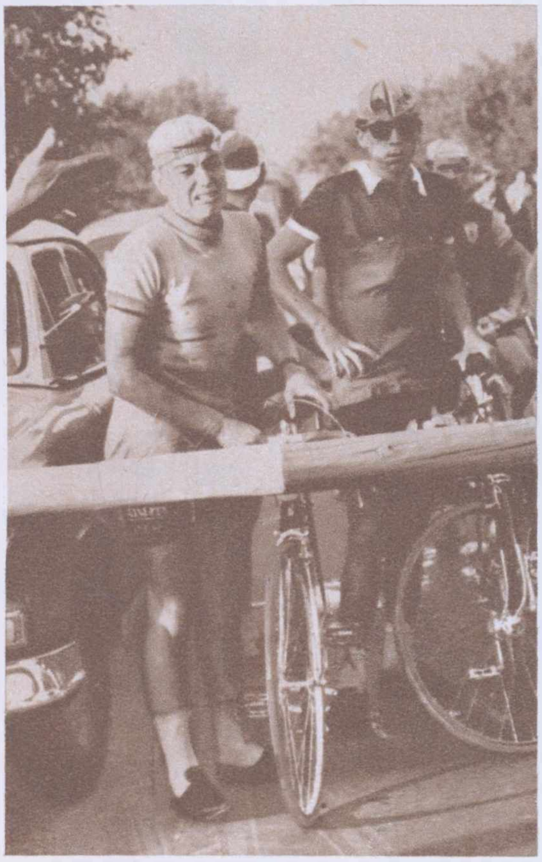

POPICĂRIE LONDONEZĂ

În Anglia jocul de popice este foarte răspîndit, numai că aici se practică un gen cu totul aparte. În locul clasicei sfere care se aruncă de-a lungul unei piste de beton, de asfalt sau de lemn, se folosește un disc de lemn cîntărind 5 kilograme, denumit (nu se știe de ce) ...«brînză»! «Brînza» în chestiune nu se rostogolește pe jos, ci este aruncată prin aer, în direcția popicelor. Iată cele două faze ale «variantei» britanice: 1) jucătorul a lansat discul și 2) discul a lovit popicele (care, după cum se vede, au și ele o formă neobișnuită).

CU ȘI FĂRĂ... BARIERĂ

Toți arbitrii, antrenorii și ziariștii care au urmărit disputele celei de a 18-a ediții a «Cursei Scînteii» au căzut de acord în a recunoaște pe tînărul olandez DAAN HOLST (20 ani) ca fiind cel mai activ și mai bătăios ciclist din caravană. Că Daan nu a reușit să îmbrace și mult rîvnitul tricou galben vina nu-i aparține. La fiecare tentativă de evadare, «foarfecele» barierelor de cale ferată i-au tăiat aripile. În etapa Oradea–Timișoara, trei bariere l-au făcut k.o. și, pînă să se desmeticească, a pierdut cele aproximativ opt minute pe care le avea avans față de pluton și, odată cu ele, și onoarea de a fi «proclamat» lider al competiției. Iată-l pe Holst în fața celei de a treia bariere din etapa amintită. El nu se mai poate stăpîni și... plînge. Și acum iată și o altă fotografie a lui Daan. De data aceasta fără... barieră.

CU 200 km. MAI MULT...

La Baia Mare, în preziua startului la cea de a 18-a ediție a «Cursei Scînteii», un tînăr înalt, bine legat, s-a prezentat arbitrului principal al competiției cu o adresă din partea Consiliului regional U.C.F.S. Iași.

«Rugăm a înscrie în Cursa Scînteii pe tov. Dobreanu Florin, din orașul Iași... Menționăm că în orașul Iași nu avem secție de ciclism și acest sportiv dorește să participe pe cont propriu». **Semnează șeful comisiei de sporturi aplicative, Paraschiv Valentin.**

Juriul de arbitri, luînd cererea în discuție, nu i-a putut da curs, pentru simplul motiv că Florin Dobreanu, nefiind legitimat, acceptarea lui în cursă ar fi contravenit dispozițiilor federației internaționale de specialitate.

Așa s-a făcut că tînărul ciclist moldovean, după un drum de aproximativ 700 km pe bicicletă (de la Iași la Baia Mare) s-a văzut în situația de a face cale întoarsă, tot pe bicicletă, alți 700 km. Deci, un total de 1 400 km de rulaj, cu 200 km mai mult decît a măsurat traseul celor șapte etape ale«Cursei Scînteii».

Ce s-ar fi întîmplat dacă cei 1 400 km pe bicicletă ar fi fost parcurși în mod inutil nu numai de către Florin Dobreanu, dar și de Paraschiv Valentin — semnatarul adresei mai sus amintite — într-un pluton compact cu toți ceilalți factori de răspundere ai activității sportive din bătrînul oraș moldovean? Desigur, în cel mai scurt timp, cicliștii ieșeni s-ar fi bucurat de o cu totul altă atenție și prețuire. Dar poate chiar și așa...

În fotografie: doi cicliști. În prim plan: C. Gonțea se pregătește să plece în cursă, în timp ce, în spatele lui, Florin Dobreanu, cu rucsacul pe ghidon, posomorit, se pregătește să se... reintoarcă acasă.

ȘI CE DACĂ PLOUĂ?

În Anglia, foarte multe femei sînt pasionate după un popular joc național cu bile. După cum putem observa din f o t o g r a f i e elanul sportiv al nu prea tinerelor **ladyes** nu a putut fi stăvilit nici măcar de ploaie. Bine înfășurate în mantale, atît jucătoarele cît și spectatoarele au rămas pe... poziții.

SĂRITORII NOȘTRI DE LUNGIME AU... PROBLEME

— Văd că ai înălțimea. Hai, treci la suprafață!

— Nu pot! Nu „cunosc"... LUNGIMEA!

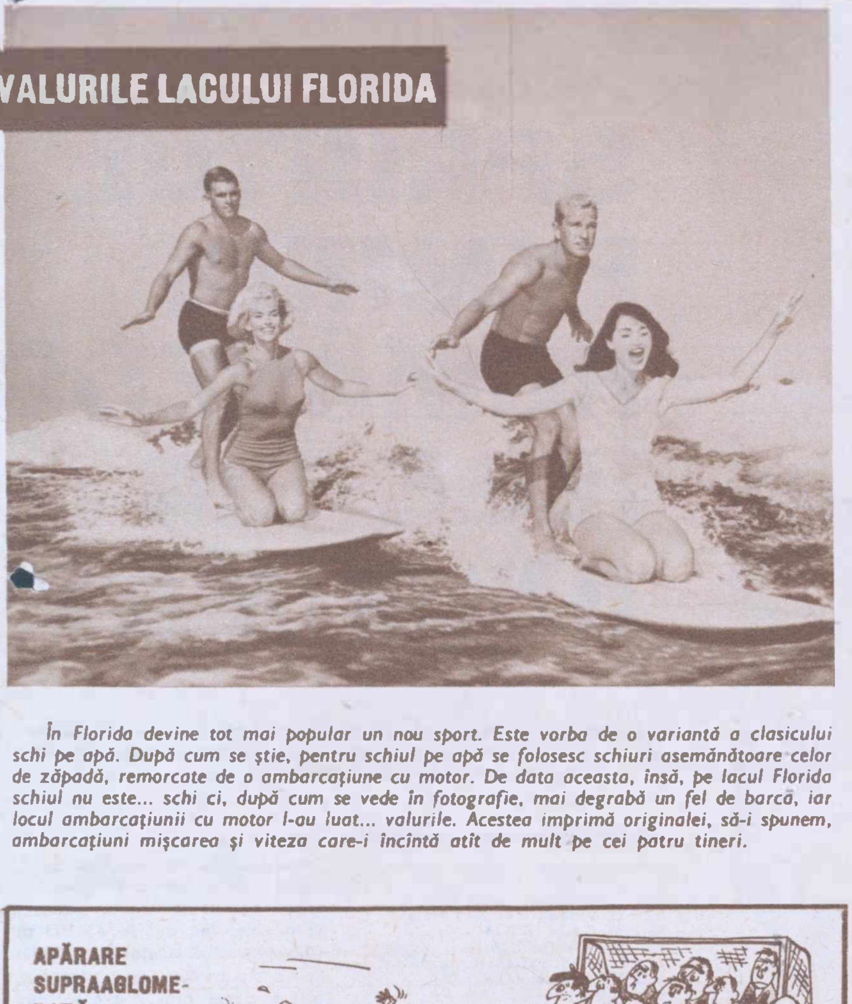
ARIPI FRÎNTE

Întreaga lume sportivă internațională a aflat cu amărăciune că «racheta» Brumel, al cărei zbor n-a putut fi stînjenit nici în marele Madison Square Garden, a aterizat forțat într-un pat de spital. Unul din marii învinși ai lui Brumel, John Thomas, a refuzat să creadă vestea transmisă de televiziunea americană și a acceptat ceeace i se părea imposibil, abia după apariția relatării în presă.

În fotografia noastră, **Valeri Brumel împreună cu chirurgul Ivan Kucerenko, care speră să redea stadionului pe cel mai mare săritor al tuturor timpurilor.**

E VALURILE LACULUI FLORIDA

În Florida devine tot mai popular un nou sport. Este vorba de o variantă a clasicului schi pe apă. După cum se știe, pentru schiul pe apă se folosesc schiuri asemănătoare celor de zăpadă, remorcate de o ambarcațiune cu motor. De data aceasta, însă, pe lacul Florida schiul nu este... schi ci, după cum se vede în fotografie, mai degrabă un fel de barcă, iar locul ambarcațiunii cu motor l-au luat... valurile. Acestea imprimă originalei, să-i spunem, ambarcațiuni mișcarea și viteza care-i încîntă atît de mult pe cei patru tineri.

APĂRARE SUPRAAGLOMERATĂ

— Ce era să facem? Poate așa reușim să „spargem" apărarea !...

Desen de CONSTANTIN CIOSU — Bacău —

PERINIȚA și... PELE

De la 27 septembrie, ansamblul folcloric «Perinița» al Sfatului popular al Capitalei face cunoscute peste Ocean, în America Latină, portul, cîntecul și dansul românesc. Spectacolele prezentate timp de 30 de zile în cele mai mari orașe ale Braziliei au însemnat un mare și răsunător succes. «Perinița» a fost admirată, aplaudată, ovaționată, iar melodia noastră tradițională, Perinița, cu care ansamblul își începe și își încheie programul, este fredonată de brazilieni la concurență cu... samba.

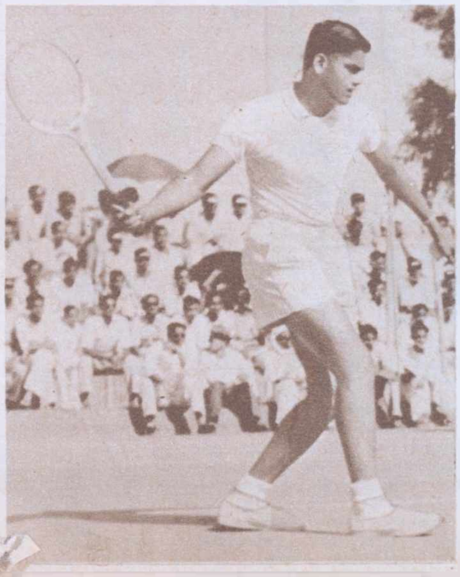
Într-o zi de răgaz, artiștii români au vizitat marele stadion din Sao Paulo, unde au asistat la antrenamentul echipei Santos. La sfîrșit, în mijlocul «Periniței» și-a făcut apariția Pele, faimoasa «perlă neagră» a fotbalului brazilian. «Blitz-urile» aparatelor de fotografiat au sclipit,și în ziare a apărut această fotografie. Titlul: Virtuoșii — Perinița și Pele...

BENVENUTTI — CAMPION

Vă mai amintiți de boxerul italian Nino Benvenutti? Iată-l în fotografia alăturată, in stînga, strîngînd mîna reprezentantului nostru Gheorghe Negrea. Fotografia a fost făcută la 4 octombrie 1959, pe stadionul Republicii, cu prilejul meciului România — Italia (5—5). Cei doi boxeri erau căpitanii echipelor. Nino l-a intîlnit atunci pe Șerbu Neacșu, de care a dispus la puncte.

Au trecut șase ani și iată că agențiile de presă ne-au adus știrea că Benvenutti a cucerit titlul de campion al Europei la profesioniști, titlu pe care l-a abandonat recent Laszlo Papp. Nino Benvenutti a ajuns în fruntea «mijlociilor» europeni învingîndu-l prin k.o. pe spaniolul Luis Foledo.

SPORTUL ALB

Dacă pînă nu de mult sportului indian i s-a făcut o popularitate deosebită mai ales de către valoroșii jucători de hochei pe iarbă, în ultima vreme, această onoare a revenit unui tînăr jucător de tenis. Iată-l în fotografia din stînga. Numele său — R. Krishnan — este pronunțat cu admirație de către iubitorii sportului alb...

Ioana Petrescu cîştigă proba de 400 m la Bari (meciul feminin Italia — România) cu 57,5. Performanţa ar fi putut să fie mult superioară, dar înainte de start, Ioana Petrescu a primit indicaţia să o întreacă doar pe Nardi, pentru locul III, Florentina Stanciu fiind favorită. Pe ultima sută de metri însă Ioana Petrescu — deşi cu 10 metri în urmă — a încălcat «consemnul», a forţat, a refăcut handicapul şi a cîştigat. De la stînga la dreapta: Nardi (58,8), Petrescu (57,5), Cesari (57,5), Stancu (57,6).

Ioana Petrescu învaţă pentru examenul de stat la I.C.F. Soţul ei, ing. Mihai Petrescu, o întrerupe pentru a-i anunţa vestea transmisă de statisticianul Pomeo Vilara: «23,5 — a treia performanţă europeană, a cincea performanţă mondială a anului la 200 m plat!»

SPRINTUL FEMININ ROMÂNESC IESE DIN ANONIMAT

În sfîrşit, statisticienii atletismului mondial au consemnat în tabela celor mai bune performanţe ale sprintului feminin şi numele unei românce!

200 m

22,7	I. Kirzenstein (Polonia)
23,0	E. Klobukowska (Polonia)
23,1	McGuire (S.U.A.)
23,3	W. Tyus (S.U.A.)
23,5	I. PETRESCU (România)
23,5	V. Popkova (U.R.S.S.)
23,6	I. Becker (R.F.G.)
23,8	W. Cornelissen (Arica de Sud)
23,8	J. Simson (Anglia)
23,8	L. Samotesova (U.R.S.S.)
23,8	M. Tranter (Anglia)
23,8	M. Nemeshazy (Ungaria)
23,8	L. Eichlerova (Cehoslovacia)

Va să zică, sprintul feminin românesc iese din anonimat! Cînd şi unde s-a... spart gheaţa? Dar cine nu-şi aminteşte? La Timişoara, în septembrie, pe stadionul 1 Mai, cu prilejul meciului ROMÂNIA — CEHOSLOVACIA, cîştigat de reprezentantele noastre, cu scorul de 60—57. Contribuţia cea mai mare a adus-o Ioana Petrescu. Ea a ocupat locul întîi la 100 m (5 puncte), locul întîi la 200 m (5 puncte), locul doi la 400 m (3 puncte) şi acelaşi loc doi la 4×100 m (0,5 puncte). «Omul de echipă» **şi-a făcut din nou datoria, aducînd cel mai mare număr de puncte — 13,5 (22%), un record** sui generis. **Dar, de data asta, Ioana Petrescu a demonstrat că a sosit timpul să fie considerată nu numai** «omul de echipă», **ci şi** «omul de record». **La 200 m, «Nela» a oprit cursa acelor cronometrelor la 23,5 sec. Nou record naţional! A** treia performanţă europeană a anului! A cincea performanţă mondială a anului!

Atît de mare li s-a părut performanţa, după decenii de anonimat pe plan european şi mondial în probele de sprint, încît oficialii au avut la început senzaţia că visează, şi-au frecat

VIRGIL LUDU:

Prietenul nostru Moina*)

Dacă-mi amintesc bine, glumele noastre cu Moina au inceput încă din anii studenției. Moina reușise acasă, la Cluj, și in alte orașe, citeva rezultate foarte bune la sprint și lungime. Noi eram la București, în vacanță. El — la un curs de planorism, la Petroșani, cu nedespărțitul său prieten — Iliuță Istrate.

Era prin 1942.

Făcindu-ni-se dor de Moina, noi, prietenii din București, i-am trimis o carte poștală care suna cam așa: «Dragă 10,6. Ultimii 10,7 si 10,6 ne-au bucurat nespus. Pe aici, doar 10,9—11. Ce vrei, tu ești mai bun. Ne-au surprins 21,8 și 7,02. Aici Z.D. a trecut 3,90 și C.B. 3,80. Cei 4 au reușit 44,2. Te sărutăm. Te așteptăm. Prietenii tăi 10,9, 50,8 și 3,90».

Vreți să credeți ceea ce prin minte nu ne-ar fi trecut? Această carte poștală i-a adus pe Moina la... poliție. I s-a cerut să dea cifrul scrisorii și pe complici. Noroc că atletismul se poate proba cu martorii cifrelor și gazetelor. Altfel Ion Moina lua startul... inchisorii, iar noi ar fi trebuit să facem ștafete de intervenție ca să-l scoatem.

*

Nu eram răutăcioși, dar eram tare neastimpărați și dornici de glume, de farse. Il iubeam pe Moina pentru picioarele lui repezi, pentru firea lui cinstită, și nu voiam ca gloria, succesele să-i schimbe caracterul.

După biruințele lui balcanice de la Tirana, care i-au adus porecla de «Owens balcanic» și, mai ales, după acea strălucitoare Balcaniadă de la București, din 1947, cind Moina fusese intr-adevăr uluitor, se părea că il ispiteau increderea puțin exagerată și vanitatea. Și atunci, am năvălit amical, spre el.

— Si nu ti-oi fi închipuind, dragă «Moci», că acum te cunoaște tot Bucurestiul. — Moina, in glumă, dar pe jumătate serios, ne-a infruntat:

— Ba eu cred că da!

— Nu, «Moci», fii serios... Stadionul Republicii are 35 000 de locuri. In trei zile — 105 000 spectatori. Ziarele apar în tiraje de 200—300 000 de exemplare, dar Bucureștiul are peste 1 000 000. Tot trebuie să fi rămas cițiva oameni care să nu fi auzit de tine.

— Sinteți geloși — ne-a răspuns Moina.

— Bine. Facem o încercare, ca să-ți dovedim că nu ești cel mai cunoscut om din lume.

— Facem.

...Am pornit a doua zi, după concurs, un grup de trei prieteni și cu el, Moina, biruitorul, să-i dovedim... necelebritatea. In fond era o glumă, dar și o treabă serioasă.

Am intrat pe calea Victoriei intr-o parfumerie.

— Vă rog, aveți parfum «Tosca» sau «Violeta»?

— Da, firește.

— Dar parfum Moina, nu aveți?

— Nu.

— Nici n-ați auzit de parfumul Moina? Parfumul marelui actor Moina?

— Nu.

Vinzătoarea a zimbit puțin stingherită, noi — puțin triumfători, și am pornit mai departe...

Ne-am indreptat cu toții, strecurindu-ne ca intr-un slalom, printre automobile și motociclete spre mijlocul străzii.

— Ce doriți dv.? — ne intreabă surprins agentul de circulație.

— Noi, nimic. — Și arătindu-l pe Moina:

— Dinsul e din provincie, nu cunoaște orașul, ar vrea să știe unde este strada Ion Moina.

— N-am auzit în viața mea de o astfel de stradă.

— Nu se poate...

— Ion Moina, ziceți?

— Da, Ion Moina.

— Bine, s-o mai caut...

Omul a deschis ghidul străzilor din intreg orașul București și a inceput să caute străzile literei M. Dar n-a găsit strada noastră.

— Știți ce, a spus unul dintre noi, poate e numele vechi. Lăsați. Ne descurcăm noi...

Moina a clipit mai des, noi am tăcut iar, și, luindu-ne de braț, am pornit să bem berea pierdută de «Moci». Așa înțelegeam noi prietenia.

*

Și fiindcă Moina a mai fost o dată in pericol de a fi atins de virusul ingimfării, nu l-am cruțat nici in vacanță, la mare.

Lui Moina ii plăcea să stea de vorbă cu fetele. Iar ele să-i spună că-l cunosc, că l-au văzut alergind. Și dacă fetele il solicitau, el le oferea, cu plăcere, nu, nu o intilnire! ci un autograf. Asta ne-a sugerat nouă, prietenilor, o idee. Am pus o mulțime de fete să-l caute pe Moina și să-l solicite un autograf. Timp de două săptămini Moina — fără să știe că fetele erau trimise de noi — discuta, surîdea, glumea și semna. Intr-o zi, intr-o bună zi in care il demonstram lui Moina că modestia e tot atit de prețioasă ca talentul, Moina s-a pomenit «la concluzii» cu 20 de file albe, pe care scria: — Sint un mare atlet — Sint un băiat frumos — Am mare succes la fete — Sint cel mai cunoscut sportiv din țară — Sint un increzut — Sint un naiv... Toate semnate... Ion Moina.

Erau autografele culese de noi, și pe care Moina le dăduse cu cea mai mare incintare. Prieteni...

*) *Din volumul în pregătire «Oameni și atletism»*

---

ochii, au mai privit o dată acele încremenite ale cronometrelor, iar apoi au trecut la remăsurarea pistei. Parem-se că dinșii gîndeau: «Undeva trebuie să se fi greșit!». De cîțiva ani, Ioanei Petrescu i s-a dat de înțeles, mai direct, mai pe ocolite, că s-a plafonat. În afară de asta, performanța «păsării Phoenix», care a reușit să renască din propria-i cenușă, se află consemnată doar în tabelele de legende. La remăsurare nu s-a constatat nici o eroare. Și, totuși, undeva trebuie să se fi greșit! Unde?

*

Ioana Petrescu s-a născut în București, la 26 martie 1937. A fost întotdeauna un copil cu o sănătate de fier. Ea pretinde că a moștenit-o de la tatăl său, oltean din Turnu Severin. Și sănătate, și iuțeală, și rezistență, și ambiție.

Ca elevă (la liceul Gheorghe Șincai) a fost atrasă de gimnastică și de baschet, deși Silvia Negreanu, profesoara ei de sport, a fost prima recordmană de atletism la 60 m plat (7,8 sec în 1931). Debutul în atletism și-l face în 1951, cînd cîștigă un cros școlar pe Cocioc. Activiștii sportivi ai Locomotivei P.T.T. (pe atunci) îi propun să devină membră a asociației lor. În anul următor îmbracă tricoul cu culorile Locomotivei P.T.T., la un concurs organizat la manejul din calea Plevnei. Zgribulită de frig, fata se prezintă primului ei antrenor, Adrian Zugrăvescu: «Mă cheamă Ioana Luță și vreau să concurez». Zugrăvescu îi întinde o pereche de pantofi cu cuie și-i spune, uitîndu-se la ceas: «Du-te și te încălzește 20 de minute! Vei alerga la 30 m și 200 m!». Emoționată de atenția acordată chiar de la început, «Nela» se rușinează să ceară explicații. Unde să se încălzească? În cele din urmă găsește un calorifer... cald. După ce s-a încins bine, s-a prezentat la start. Cîștigă ambele alergări, iar la 30 m realizează și un record. Zugrăvescu o felicită pe mica locomotivistă: «Asta înseamnă să ai pantofi cu cuie și să știi să te încălzești științific!»

In vara aceluiași an, «Nela» este selecționată pentru o tabără de juniori, la Cluj. Ajunsă acolo, abia-abia reușește să nu facă întoarsă calea. Prof. Cornel Iovănescu nu o vede de perspectivă și-i spune să plece acasă. Îi ia însă apărarea Romică Popescu (pe atunci «atlet», ulterior secretarul federației de rugbi): «De ce să plece? Să rămînă! Uite-te ce vioaie e! Nu contează dacă-i unul în plus!» Și «Nela» nu a fost în plus...

...«Nela» începe să scuture pomul. Recordurile se coc tot mai repede și cad unul după altul. La 100 m: 12,4 (1954), 12,2 (1955), 12,0 (1957), 12,0 (1958), 11,8 (1959), 11,8 (1965). La 200 m: 27,0 (1952), 26,1 (1953) 25,5 (1954), 25,2 (1955), 24,9 (1957), 24,9 (1958), 24,9 (1959), 24,4 (1960), 24,2 (1964), 24,1 (1965), 23,5 (1965)...

După cum se observă din enumerarea recordurilor de mai sus, Ioana Petrescu a avut și o perioadă secetoasă, cînd pomul nu a rodit: 1961, 1962, 1963. Era timpul cînd unii specialiști începuseră să o considere definitiv plafonată și să nu regrete la gîndul că «Nela» a trăit alergările de viteză de la Helsinki (absolut normal, pentru că era primul ei an de atletism), de la Melbourne, de la Roma și de la Tokio numai prin intermediul presei și radioului. Ce s-a întîmplat cu pomul «Nelei» în acea perioadă? Din discuția purtată cu Ioana Petrescu și cu Mihai Tintorescu, actualul ei antrenor, am reținut că declinul sprinterei noastre trebuie atribuit în exclusivitate greșitei pregătiri, în care accentul era pus în mod exagerat și nediferențiat pe lucrul cu haltere.

...În toamna anului 1963, Ioana Petrescu, în «culmea» declinului ei, s-a prezentat la antrenamentele grupei de semifondiști și fondiști conduse de Tintorescu. Nu a fost privită cu scepticism. Antrenorul Tintorescu, pe parcursul anilor, a deslușit un mare secret al marilor performeri pe distanțe scurte: pregătire de semifondiști. Ioana Petrescu avea din naștere și rezistență, și viteză. Așa a început lucrul pentru a doua perspectivă a celei mai rapide alergătoare din România. Dar progresele nu au fost însoțite de aceeași viteză, deoarece Ioana Petrescu nu a putut să-și dobîndească dreptul de a face «carieră» într-o singură probă. Lipsa de alergătoare de valoare la 100 m 200 m și 400 m a «consacrat-o» pe «Nela» drept «omul de echipă» nr. 1. Ca «om de echipă», concurînd la toate probele de viteză și la ștafetă (și acum chiar la 80 m garduri și lungime), ea a stabilit cele mai înalte recorduri de punctaj la toate concursurile internaționale, în deosebi la Balcaniade. Din această cauză, Ioanei Petrescu îi este foarte anevoios să se consacre și ca o mare performeră. A realizat la Timișoara 23,5 sec pe 200 m, dar nu este suficient. Ea trebuie să confirme performanța, iar pentru asta federația de specialitate trebuie să-i acorde tot creditul și ca «om de performanță», asigurîndu-i cît mai multe participări în confruntări de valoare, la o singură probă în fiecare concurs. Aceasta ar stimula, pe de altă parte, și creșterea calității muncii cu celelalte sprintere. Nu ar mai fi necesar ca în meciurile internaționale, unde punctajul joacă un rol hotărîtor, toată greutatea să apese pe umerii unui singur competitor. Expresia «om de echipă» în accepția ei meschină ar trebui să fie pusă la arhivă, iar în locul ei să fie promovată expresia «om de probă».

Iată, așadar, cam pe unde s-a greșit. Îmi vine să zîmbesc cînd mă gîndesc că Ioana Petrescu a fost recuperată pentru atletismul de performanță nu în anturajul sprinterilor, ci în acela al semifondiștilor și fondiștilor.

HORIA CRISTEA

POȘTA REDACȚIEI

ACHIM RAIBULEȚ — com. Mîndra. Am primit versurile trimise. Ne-au impresionat dragostea și pasiunea dv pentru sport care v-au inspirat cele 45 de strofe. Felicitări!

FILIP VULPANOVICI — Huedin. Revedeți colecția. Articolul solicitat a apărut sub titlul Forță și «forță» în revista nr. 9 din luna mai a.c.

DORIN BILȚIU — Dej. Aveți perfectă dreptate. În revista noastră nr. 18, din luna septembrie, în articolul de prezentare a echipei Rapid București, s-a strecurat o greșeală. Intr-adevăr, Viorel Kraus nu joacă de 7 ani în șir în formația Rapidului. El a fost legitimat la această echipă abia la 18 august 1961, venind, așa cum ați precizat dv, de la Industria Sîrmei din Cîmpia Turzii. E drept, a mai jucat înainte la Locomotiva Gara de Nord.

GRIGORE SOSAI — Galați. Ne-ați trimis mai multe proverbe care considerați că s-ar potrivi unora dintre jucătorii noștri de fotbal. Reproducem două dintre ele. Ilie Greavu, fundaș, 1,65 m înălțime: «Buturuga mică răstoarnă carul mare». Bujor Hălmăgeanu, autorul autogolului în meciul cu Cehoslovacia: «Unde dai și unde crapă».

OCTAVIAN LUPEI — com. Pescari-Gurahonț. Încă puțină răbdare. În curînd vom prezenta și echipa U.T.A. Atunci veți avea răspuns la toate întrebările puse în legătură cu fotbaliștii arădani.

NICOLAE DAN — Constanța. Doriți să deveniți antrenor de fotbal și nu știți cum să procedați. Periodic se organizează cursuri pentru cei care vor să devină antrenori. Amănunte în legătură cu acest lucru puteți afla interesîndu-vă la clubul Farul din localitate.

GHEORGHE PARASCHIVESCU — București. Înainte de anul 1950, doar doi boxeri români au reușit să cîștige medalii la «europene». Este vorba de Anton Ovca și Marin Gașpar care la C.E. disputate în 1937 la Milano s-au clasat primul pe locul doi, la categoria muscă, iar al doilea pe locul trei, la categoria cocoș.

VASILE DUMBRAVĂ — Timișoara. În anul 1960 reprezentativa noastră feminină de handbal în 7 a susținut doar două partide internaționale: cu Cehoslovacia, la Bratislava (7—14) și cu R.D. Germană, la Frankfurt pe Oder (7—12). 2) Vă place foarte mult cum joacă handbalista Rodica Floroianu de la Știința Cluj și doriți să cunoașteți cîteva amănunte despre ea. Vă satisfacem dorința: s-a născut la 13 iunie 1944 la Întorsura Buzăului, înălțime — 1,56 m, greutate — 56 kg. Este studentă în anul III.

AL. HORAȚIU — Cluj. Prietenul dv. este bine informat. Jocul de rugbi a făcut parte din programul a patru ediții ale Jocurilor Olimpice: Paris (1900), Londra (1908), Anvers (1920), Paris (1924). De reținut că la ediția din 1924, participînd și echipa României, aceasta a cucerit medalia de bronz. Medalia de aur a revenit Statelor Unite, iar cea de argint, Franței.

SPORT

Rugbiştii români se pregătesc cu ...
şi atenţie pentru viitoarele întîlniri cu reprezentativele R.F. Germane şi Franţei — ambele în deplasare.

Fotoreporterul nostru Paul ROMOŞAN i-a surprins pe maeştrii emeriţi ai sportului Alexandru PENCIU (în stînga) şi Viorel MORARU, marii făurari ai succeselor XV-lui României din ultimii ani, într-un moment de relaxare.

Redacţia şi administraţia: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — Bucureşti. Telefoane: 11.10.05; 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale şi în întreprinderi şi instituţii prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.
Prezentare grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUŢEAN. Corector: Gh. RANETTI.

Revista se tipăreşte la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

Lei 2.50